

ΜΑΡΤΙΟΥ 2!! ΚΟΙΜΗΣΙΣ & ΜΑΪΟΥ 23!! ΑΝΑΚΟΜΕΙΔΗ ΛΕΙΨΑΝΩΝ
ΙΩΑΚΕΙΜ ΙΘΑΚΗΣΙΟΥ ΠΑΠΟΥΛΑΚΗ ΟΣΙΟΥ
(Κανέλλου Κωνσταντίνου: Ο Όσιος Ιωακείμ, ο Ιθακήσιος (1786-1868), Ιθάκη, 20082)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ .
Θαύματα προ της Κοιμήσεως του Οσίου.

Α) Η Ρόζα Πεταλά από το χωριό Εξωγή είχε παντρευτεί στο γειτονικό Ξηρόμερο της Ακαρνανίας. Ο σύζυγός της έπασχε από ατροφία του αριστερού του χεριού. Εξ αιτίας αυτής της δυσμορφίας η Ρόζα άρχισε σταδιακά να νιώθει απέχθεια και αποστροφή προς τον σύντροφό της, δεν έχανε δε ευκαιρία να τον προσβάλει, ακόμα και μπροστά στους άλλους. Μετά από καιρό αρρώστησε από μυελίτιδα, αφού πρώτα είχε γεννήσει δύο παιδιά.

Η γεμάτη έπαρση και αλαζονεία Ρόζα, τώρα κειτόταν παράλυτη, ανίκανη να κινήσει τα πόδια της και να σηκωθεί από το κρεβάτι.

Στην κατάσταση αυτή μεταφέρθηκε στο σπίτι της, στην Εξωγή, διότι ο σύζυγός της, αν και την αγαπούσε πολύ, στάθηκε αδύναμος να την περιποιηθεί και να την θεραπεύσει με τα ιατρικά μέσα του τόπου.

Έτσι πέρασαν τρία χρόνια, χρόνια βαθιάς οδύνης και απελπισίας. Η παράλυτη Ρόζα μόλις που μπορούσε να κάθεται στο κρεβάτι της, στηριζόμενη σε σχοινί που κρεμόταν από δοκάρι της οροφής...

Συναισθανόμενη την αθλία κατάστασή της έκλαιγε πικρά, λέγοντας ότι ο Θεός την τιμώρησε για την άπρεπη συμπεριφορά προς τον άντρα της, ενώ εκείνος την λάτρευε.

Κάποια μέρα, βλέποντας ότι κάθε φαρμακευτικό μέσο στάθηκε άχρηστο για την βελτίωση της υγείας της, με συντριβή καρδιάς αποφάσισε να παρακαλέσει τον Παπουλάκη να την θεραπεύσει.

Ο Όσιος Ιωακείμ ανέβηκε στην Εξωγή, όπου βλέποντας την μετάνοιά της, της είπε: Παιδί μου, αγόρασε ένα καντήλι για την Αγία Βαρβάρα κι εγώ θα προσευχηθώ για σένα. Ο Θεός θα σου χαρίσει την υγεία, διότι η πίστη σου θα σε σώσει.

Πράγματι η παράλυτη Ρόζα, επειδή δεν είχε χρήματα, ενεχυρίασε σε έναν συγχωριανό της την κασέλα της (το κιβώτιο των ρούχων της προίκας της) λαμβάνοντας από αυτόν δέκα τάλληρα. Με το ποσό αυτό αγόρασε ένα αργυρό καντήλι, το οποίο αφιέρωσε στον Ι. Ν. της Αγ. Βαρβάρας. Ο δε Όσιος Παπουλάκης προσευχόταν με θέρμη υπέρ της ταλαιπώρης γυναίκας.

Την ίδια μέρα η παράλυτη Ρόζα άρχισε παραδόξως να αισθάνεται να αναλαμβάνουν οι δυνάμεις της. Αμέσως ζήτησε από τη μητέρα της να την βοηθήσει να ντυθεί και να σηκωθεί από το κρεβάτι. Η δύστυχη μάνα άκουσε διστακτική τις

προτάσεις της κόρης της, όμως η τελευταία επέμενε. Τελικά πείστηκε και την βοήθησε να ντυθεί και να καθίσει σε μια καρέκλα. Την αυριανή μέρα, νιώθοντας δύναμη και σωματική ευεξία, ντύθηκε, σηκώθηκε από το κρεβάτι και κάθισε περισσότερη ώρα. Τις επόμενες μέρες η πρώην παράλυτη έγινε εντελώς υγιής προς δόξαν του Αγίου Τριαδικού Θεού. Η Ρόζα, έπειτα από την θαυματουργική της θεραπεία, επέστρεψε στον σύζυγό της στο Ξηρόμερο. Θεραπευμένη και από την ψυχική της παράλυση, σεβόταν πλέον τον άντρα της και ζούσαν πλέον μαζί ειρηνικά.

***

Β) Ο Όσιος Ιωακείμ θεράπευσε με την πρόσευχή του την σύζυγο και το παιδί του Διονυσίου Παξινού στο χωριό Σταυρός, την μεν από πυρροϊκή οφθαλμία, το δε από εκλαμπτικούς σπασμούς, σταυρώνοντας και τους δύο με το μαστούνι του. Ταυτόχρονα επέπληξε το ζευγάρι για την χρηματική προσφορά που είχαν συμφωνήσει από πριν να του δώσουν. Κι αυτή η συμφωνία του ζευγαριού ήταν μυστική και έγινε εν αγνοία του Οσίου.

***

Γ) Επιστρέφοντας ο Άγιος από το ξωκκλήσι του Προφήτη Ηλία στο χωριό Κιόνι συνάντησε μια μικρή κόρη, ονόματι Θεοδωρέλλα. Διψασμένος της ζήτησε λίγο νερό. Το κορίτσι πρόθυμα του έδωσε. Τότε ο Παπουλάκης την ευλόγησε και προείπε πως θ' αξιωθεί να γίνει παπαδιά, όπως και έγινε.

***

Δ) Στο χωριό Ράπεζα (σήμερα Ανθούσα) της Πάργας της Ηπείρου, ο Όσιος Παπουλάκης εμφανίστηκε στον ιερέα του χωριού, ενώ καθόλου δεν είχε μεταβεί εκεί, και τον προέτρεψε να ειδοποιήσει όσους είχαν τάματα για την Εκκλησία της Αγίας Βαρβάρας. Ο ιερέας υπάκουσε στην επιθυμία του Οσίου και τα τάματα απεστάλησαν.

Φθάνοντας το πλοίο στο λιμανάκι του Μαυρωνά, ο Άγιος ήδη βρισκόταν στην προκουμαία. Οι κάτοικοι της Ηπείρου ευλαβούνται ιδιαιτέρως τον Άγιον Παπουλάκη.

***

Ε) Δεν ήταν λίγες οι φορές που ο Όσιος επισκεπτόταν τους συγγενείς του στην Πρέβεζα. Κάποτε πρότεινε στον πλοίαρχο Λ. Βεντούρα να τον πάρει μαζί του στην Πρέβεζα. Ο πλοίαρχος όμως ξεκίνησε χωρίς να φροντίσει να ειδοποιήσει τον Παπουλάκη. Όταν το πλοίο έφθασε στην Πρέβεζα είδαν όλοι έκπληκτοι τον Άγιο να βαδίζει στην προκουμαία, χωρίς άλλο πλοίο εν τω μεταξύ να έχει εκπλεύσει από την Ιθάκη για Πρέβεζα! Αμέσως ο πλοίαρχος ζήτησε συγχώρηση για την αμέλειά του και τον προσκύνησε.

***

Στ) Κάποια γυναίκα μέθυσος και εκλελυμένων ηθών, παραφρόνησε κατά τις στιγμές του τοκετού της, ετοίμασε ταψί, μέσα στο οποίο έβαλε το εκ κλεψιγαμίας μωρό της με σκοπό να το ψήσει στο φούρνο του σπιτιού της... Ο Άγιος προεννόησε το τραγικό γεγονός και έστειλε έγκαιρα κάποια γερόντισσα, η οποία έφτασε κατά την στιγμή που η παράφρων ήταν έτοιμη να ρίξει το βρέφος στη φωτιά. Και η μεν δύστυχη γυναίκα εισήχθη στο φρενοκομείο της Κέρκυρας, το δε βρέφος ανετέθη σε κατάλληλη τροφή και μεγάλωσε.

***

Ζ) Κάποια κόρη από την Κρήτη, από τους πρόσφυγες του 1866, έμενε στο σπίτι του πλοιάρχου Ροδίτη στο Βαθύ. Η συγκεκριμένη κοπέλα έπασχε από αρθρίτιδα με αγκύλωση του δεξιού γόνατος και υπέφερε για πολύ καιρό. Όταν την είδε ο Άγιος Παπουλάκης την λυπήθηκε και κάνοντας θερμή προσευχή, την σταύρωσε με το μπαστούνι του.

Μετά από λίγο η άρρωστη θεραπεύτηκε και βιάδιζε ελεύθερα.

***

Η) Όταν ο Όσιος κατά τα έτη 1833-36 έκτιζε τον Ι. Ν. Αγ. Βαρβάρας στον Σταυρό, είχε άμεση ανάγκη χρημάτων για να πληρώσει τους τεχνίτες από την Ανωγή. Αποφάσισε τότε να τα ζητήσει από τον πλούσιο κάτοικο του χωριού Νικόλαο Πήλικα.

Ο Όσιος Παπουλάκης πήγε ο ίδιος στο σπίτι του Πήλικα. Ο τελευταίος υποδέχθηκε ψυχρά τον καλόγερο και τον ρώτησε τι κάνει και πως πηγαίνει η οικοδομή. -Καλά, απάντησε ο Παπουλάκης, αλλά μου χρειάζονται χρήματα και ήρθα να σας παρακαλέσω να μας ευκολύνετε να πληρώσουμε τους Ανωϊσάνους μαστόρους. – Και πόσα θέλεις καλόγηρε; -Εξήντα τάλληρα. –Πω! Πω! Εξήντα τάλληρα! Θέλω μια μέρα να τα μετρήσω! Δεν έχω καλόγηρε, δεν έχω! φώναξε ανάστατος ο φιλάργυρος Πήλικας. –Δεν πείραζε κυρ-Νικολή, αποκρίθηκε ήρεμα ο Όσιος, εμείς επιθυμούμε να έχετε, αν δεν έχετε τι πειράζει; Ο Θεός θα τα οικονομήσει• και έφυγε.

Όμως έφθασε νύκτα γεμάτη τρομακτικά όνειρα για τον κυρ-Νικολή. Όλη την νύκτα τυραννιόταν από τύψεις συνειδήσεως για την άρνησή του προς τον Όσιο. Μόλις προσπαθούσε να ηρεμήσει και να κλείσει τα μάτια του, έβλεπε τον Παπουλάκη να έρχεται απειλητικά προς το μέρος του. Πριν ακόμη ξημερώσει, φώναξε τον υπηρέτη του Στάθη Κούρο και τον έστειλε να ψάξει παντού και να του φέρει γρήγορα τον καλόγερο Ιωακείμ. Ο τελευταίος, βλέποντας τον υπηρέτη να έρχεται, είπε:

-Αλήθεια Στάθη, ο κυρ-Νικολής μετενόησε; Με θέλει;

-Μάλιστα Παπούλη μου, τον τρόμαξες όλη την νύκτα και ζητεί να σας δει αμέσως.

Ο Παπουλάκης πήγε στο σπίτι του Πήλικα, ο οποίος τον περίμενε ανυπόμονα έξω στην πόρτα. Φτάνοντας του φίλησε με σεβασμό το χέρι και του είπε:

-Με ελάμπαξες (τρόμαξες) απόψε Άγιε Καλόγηρε. Να έχω την ευχή σου, πόσα χρήματα θέλεις;

-Εξήντα τάλληρα και ο,τι άλλο σε φωτίσει ο Θεός, απάντησε ο Όσιος.

Αμέσως ο φιλάργυρος Πήλικας μέτρησε εξήντα τάλληρα και τα έδωσε πρόθυμα στον Όσιο. Ο ταπεινός ασκητής τον ευχαρίστησε και χαιρόταν διότι ο Ύψιστος έφερε τον Πήλικα σε μετάνοια, ευεργετώντας έτσι το κτίσιμο του Ι. Ν. Αγ. Βαρβάρας.

Από τότε ο Νικόλαος Πήλικας έτρεφε μεγάλο σεβασμό προς τον Όσιο που τον βοήθησε να νικήσει το ολέθριο πάθος της φιλαργυρίας.

***

Θ) Σε κάποιο σπίτι στην πρωτεύουσα της νήσου Βαθύ, η ηλικιωμένη οικοδέσποινα ξαγρυπνούσε εργαζόμενη πλάι στην εστία του μαγειριού. Τα δύσκολα εκείνα χρόνια πολλές φτωχές και χήρες γυναίκες αναγκάζονταν να εργάζονται ως πολύ αργά τη νύκτα για να μπορέσουν να επιβιώσουν αυτές και τα παιδιά τους.

Ήταν η Τρίτη ώρα μετά τα μεσάνυχτα όταν ξαφνικά ακούστηκαν χτυπήματα στην πίσω πόρτα του μαγειριού.

-Ποιός είναι; Φώναξε ανήσυχη η γερόντισσα.

-Άνοιξε, ακούστηκε απ' έξω ν' απαντά ήρεμα κάποιος. Τότε η γερόντισσα σηκώθηκε, ανοίγει την πόρτα και αντικρύζει εκπληκτη τον Παπουλάκη. Αφού κάλεσε μέσα τον Όσιο και κάθισαν κοντά στην φωτιά, τον ρώτησε ανήσυχη:

-Πως τέτοια ώρα, παππούλη μου;

-Εμείς οι καλόγηροι δεν λογαριάζουμε ώρες και στιγμές. Πηγαίνουμε όποια ώρα εκεί που μας καλεί το καθήκόν μας. Αλλά και σεις βλέπω, εργάζεστε.

-Ναι παππούλη μου, έχω οικογένεια και πρέπει να δουλεύω και τις νύχτες.

-Καλά κάνεις, απάντησε ο Όσιος, αλλά ο άνθρωπος έχει και άλλα καθήκοντα. Όταν μάλιστα είναι γονέας πρέπει να προβλέπει να μην αφήνει την μπαρούτη κοντά στην φωτιά, διότι όταν η φωτιά είναι σκεπασμένη με την στάχτη, έχει καλώς. Αλλά αν φυσήξει αγέρας και πάρει την στάχτη και ξεσκεπάσει τη φωτιά, τότε τι θα γίνει η μπαρούτη; Πες μου!

-Θα ανάψει βέβαια, απάντησε σαστισμένη η νοικοκυρά.

Τα τελευταία λόγια επανέλαβε αυτολεξεί ο Παπουλάκης προς την γερόντισσα, και τη στιγμή που έφευγε πάλι της είπε τα ίδια προσθέτοντας: Πρόσεχε κυρά μου, τι σου λέω.

Ο Άγιος χάθηκε μέσα στη χειμωνιάτικη νύχτα, η δε αμέριμνη και ανύποπτη γυναίκα μπήκε σε σκέψεις τι να εννοούσαν άραγε τα παραβολικά λόγια του καλόγηρου.

Τελικά κατάλαβε, ότι εκείνο το βράδυ φιλοξενούσε κάποιον ξένο, στο ίδιο δωμάτιο με τα παιδιά της. Τη συγκεκριμένη εκείνη νύχτα, όπως αργότερα ανέφερε ο ίδιος ο ξένος, τόσο ενοχλήθηκε από την δεκαοχτάχρονη κόρη της νοικοκυράς, ώστε θα αμάρτανε μαζί της, αν αυτή δεν απομακρυνόνταν έγκαιρα από την μητέρα της...

***

Ι) Ο Όσιος Ιωακείμ βοηθούσε στο χωριό Σταυρός, κάποια χήρα με τα ορφανά παιδιά της. Με το προορατικό του χάρισμα, γνώριζε πότε αυτή η φτωχή οικογένεια εστερείτο τα προς το ζην και τους βοηθούσε κρυφά, προσφέροντας ο,τι μπορούσε από την θυρίδα της πόρτας (κοτότρυπα). Παράλληλα, ουδέποτε τους έδινε κάτι, όταν δεν είχαν ανάγκη, χωρίς κανέναν να του το μαρτυρεί. Κάποια μέρα έστειλε το μικρό γιο της χήρας με επιστολή προς τον Ιερομόναχο Αγάπιο, ηγούμενο της Ι. Μ. Παμμεγίστων Ταξιαρχών Περαχωρίου. Πράγματι το παιδί, έφερε εις πέρας την αποστολή του, προσκομίζοντας την επιστολή στον Αγάπιο, ο οποίος, πριν την

διαβάσει, την ασπάστηκε τρεις φορές. Για τον κόπο του θελήματος ο ηγούμενος πίεσε το φτωχό παιδί, να καταλύσει λάδι στο φαγητό του, αν και Παρασκευή.

Επιστρέφοντας το παιδί στο Σταυρό, και περνώντας από το χωριό Λεύκη, κάποιος χωρικός του έδωσε 12 αχλάδια για τον Όσιο και 4 δικά του. Ο μικρός Δημήτρης έβαλε σε ένα μαντήλι όλα τα αχλάδια και ξεκίνησε για τον Σταυρό.

Φτάνοντας στο χωριό, τον περίμενε ο Όσιος Παπουλάκης, ο οποίος του είπε αποκαλυπτικά: Καλώς τον Δημήτρη. Όλη μέρα αλέθαμε, και το βράδυ γέννημα. Φάε, φάε Δημήτρη, φάε...

Ο μικρός Δημήτρης ντράπηκε τόσο πολύ, διότι αμέσως κατάλαβε ότι τα λόγια του Οσίου αφορούσαν την κατάλυση ελαίου που είχε κάνει, ενώ ο Όσιος Πατήρ, τον νουθετούσε πολλές φορές, να νηστεύει το λάδι Τετάρτη και Παρασκευή.

Τέλος αφού άνοιξε το μαντήλι, και χωρίς το παιδί, να του πει ακόμη τίποτε, κράτησε 12 αχλάδια για εκείνον, και πρόσφερε τα 4 στον έκπληκτο Δημήτρη.

Από τα παραπάνω συμπεραίνουμε πόσο τυπικός ήταν ο Άγιος στην τήρηση των νηστειών της Εκκλησίας μας, αυστηρός δε στην κατάλυσή της και στην λαθροφαγία.

***

Ια) Με εντολή του Οσίου Ιωακείμ, ο καπετάν –Λάμπρος Ραυτόπουλος είχε σταλεί στην Βενετία, για να φέρει με την γολέττα του την ξυλεία για την εκκλησία της Αγίας Βαρβάρας.

Το πλοίο όμως αργούσε να γυρίσει, και οι συγγενείς του πληρώματος είχαν πάνω από τρεις μήνες να πάρουν την παραμικρή είδηση.

Στενοχωριούνται πολύ, και μέσα στην απελπισία τους νόμιζαν ότι η γολέττα ναυάγησε.

Παρακαλούσαν τότε τον Παπουλάκη να προσευχηθεί, για να του αποκαλύψει ο Θεός τι απέγινε το πλοίο. Ο Άγιος τους έδωσε θάρρος λέγοντας: Το πλοίο θα έρθει μετά έξι ημέρες και θα φέρει και την ξυλεία.

Και πράγματι, μετά έξι ημέρες, το πλοίο άραξε στο λιμάνι του Μαυρουνά και η πρόρρηση του Παπουλάκη εξεπληρώθη.

***

Ιβ) Όταν ο Όσιος Πατήρ ημών Ιωακείμ, βρισκόταν στην Ράχη Κιονίου, κάποια μέρα συνάντησε τον Απόστολο Παΐζη-Κροκό, που μετέφερε ένα σακκί καλαμποκάλευρο.

Τότε ο Παπουλάκης του είπε:

-Αποστόλη, πες στην κυρα-Αποστόλαινα, να μας ψήσει μια ροκίσσα (κουλούρα).

-Ευχαρίστως παππούλη μου, απάντησε ο Κροκός.

Φτάνοντας σπίτι του, διεβίβασε την παραγγελία του καλόγερου στην σύζυγό του.

Αυτή αντέδρασε λέγοντας: Τώρα δα, θα κάτσω εγώ να χασομερήσω να ψήσω ροκίσσα να φάει ο Νταλιάνος (το καλογεροπαίδι του Παπουλάκη)• και συνέχισε την εργασία της. Όμως, έπειτα από λίγο, ω του θαύματος!, παίρνουν φωτιά τα φορέματά της και το λινάρι το οποίο εργαζόταν και παρ' ολίγον θα καιγόταν και η ίδια...

Βλέποντας την θεία δίκη, διότι αρνήθηκε λίγο άρτο στον φτωχό ασκητή, μετενόησε μέσα από την καρδιά της και έψησε την ροκίσσα. Όταν την πήγε στον Άγιο,

της είπε: Γιατί έφερεις κυρά, την ροκίσσα να φάει ο Νταλιάνος; Η Αποστόλαινα τότε, ζήτησε συγχώρεση και έλαβε την ευχή του διορατικού Παπουλάκη.

***

Ιγ) Ο Νικόλαος Μωραΐτης-Τσάκος, βοσκός στο χωριό Ανωγή, είπε στην σύζυγό του να βάλει στο σακκούλι ένα ποκάρι* μαλλιά, να τα δώσει στο Παπουλάκη να τα κάνει ενδύματα.

Εκείνη αντέδρασε, λέγοντας ότι είναι φτωχοί, και θα γίνει αιτία του χωρισμού της, αν δώσει στον καλόγερο. Ο σύζυγος Νικολής, παρά την θέληση της γυναίκας του, έβαλλε τα μαλλιά στον τορβά του και παίρνοντας το ποίμνιό του κατέβηκε στα πηγάδια της Ασπροσυκιάς να το ποτίσει. Στο λόφο του Ερμού, στο Σταυρό, καθόταν ο Παπουλάκης και δίδασκε τους πιστούς, κάτω από την σκία μιας αμυγδαλιάς. Ο Νικολής πήγε κοντά του και τον προσκύνησε. Ο Άγιος αμέσως του λέγει:

Νικολή, το πράγμα που έχεις στον τορβά σου δεν μου χρειάζεται και να το πάρεις πίσω.

Ο βοσκός επέμενε, ο δε Όσιος επανέλαβε: Όπως λέγω θα γίνει. Ο Νικολής απομακρύνθηκε περίλυπος, σε αυτούς δε που ρωτούσαν τον Όσιο γιατί αρνήθηκε το δώρο, απάντησε: Δεν θέλω να χωρίσω αντρόγυνο.

*ποκάρι: το κουρεμένο μαλλί του προβάτου.

***

Ιδ) Στο Περαχώρι, η οικογένεια Καχρίλα έταξε 12 τάλληρα για την εκκλησία της Αγίας Βαρβάρας στον Σταυρό. Την ημέρα που αποφάσισε ο σύζυγος να δώσει στον Παπουλάκη τα χρήματα, είπε στην γυναϊκά του: Μόνο έξι τάλληρα θα πάω, γιατί οι καλόγηροι τα τρώνε.

Ύστερα, κατέβηκε στο Βαθύ, στο σπίτι του Χ. Παΐζη-Λιανού, όπου τότε διέμενε ο Όσιος, να τα προσφέρει. Μπαίνοντας στο δωμάτιο, και ασπασθείς το χέρι του, άφησε πάνω στο τραπέζι έξι μόνο τάλληρα.

Ο Παπουλάκης, του έκαμε τότε την παρατήρηση, ότι ήταν περιττό, αφού οι καλόγηροι τα τρώνε! Ο Καχρίλας, ακούγοντας την πρόρρηση του Οσίου, τόσο ταραχθηκε και συγκινήθηκε, ώστε αμέσως ζήτησε συχώρηση και ενώπιον όλων των παρευρισκομένων έβγαλε από την τσέπη του τα υπόλοιπα έξι τάλληρα και συμπλήρωσε το τάξιμο. Ύστερα, προσκύνησε μετανοημένος τον Παπουλάκη, και έφυγε παίρνοντας την συχώρηση και ευλογία του.

***

Ιε) Οδοιπορώντας ο Παπουλάκης, συνάντησε στην τοποθεσία Αγρός (κοντά στο σημερινό Χάνι), κάποιον Κεφαλλονίτη να αναπαύεται υπό την σκία βαθύσκιου πρίνου.

Μετά τον χαιρετισμό, άρχισαν να συνομιλούν μεταξύ τους. Ο Παπουλάκης του είπε ότι χτίζει μια εκκλησία και στενοχωριέται διότι του λείπουν χρήματα. Ο

Κεφαλλονίτης είτε ότι το έργο είναι θεάρεστο, και πως αν είχε θα του έδινε. Τότε ο Άγιος του απαντά: Έχεις, διότι πήγες να αγοράσεις ένα άλογο και σου περισσεύουν χρήματα.

Πράγματι, ο Κεφαλλονίτης είχε έρθει σε συμφωνία να αγοράσει το άλογο του Νουτσάτου έναντι 46 εξηνταριών και εκείνος διέθετε 46 από αυτά.

Τότε, εκπλαγείς από τη πρόρρηση του Οσίου, έβγαλε από την τσέπη του το ένα επιπλέον εξηντάριο και το πρόσφερε στον Παπουλάκη κατασπαζόμενος την δεξιά του.

Ο Όσιος δέχθηκε το δώρο, και ευχαρίστησε τον ενάρετο πολίτη της γειτονικής νήσου, ευχηθείς σε αυτόν τα βέλτιστα.

***

Ιστ) Ο Δημήτρης Μηλιαρέσης είχε μικρό καΐκι (λαντσόνι). Κάποτε ο καλόγερος του είτε:

-Μήτσο, με παίρνεις στην Πρέβεζα;

-Σε πηγαίνω παπούλη.

-Τι είναι ο ναύλος;

-Δέκα κολωνάτα.

-Καλά, πηγαίνουμε.

Ως ναύτες είχε τον πατέρα του και τον Λεωνίδα Βεντούρα. Αναχώρησαν από το Κιόνι, και περνώντας το νησάκι Θηλειά, μπήκαν στο Αυλάκι, το θαλάσσιο πέρασμα μεταξύ Λευκάδας και Ακαρνανίας. Επειδή ο καιρός δεν ήταν τόσο ευνοϊκός, άραξαν προσωρινά, στην άκρη του Αυλακιού, προς το φρούριο της Λευκάδας.

Ο πλοίαρχος και ο ναύτης βγήκαν από το λαντσόνι για να αγοράσουν τρόφιμα, ο δε Παπουλάκης έμεινε μέσα προσευχόμενος.

Όταν κόπασε η θαλασσοταραχή, ο Όσιος πρότεινε να αναχωρήσουν. Ο γέροντας πατέρας του πλοίαρχου βγήκε έξω για να λύσει το σχοινί της πρύμνης.

Επειδή όμως αργούσε πολύ, ο γιος πλοίαρχος του φώναξε νευριασμένος: Διάολε, έλα μέσα, να βγω εγώ να το λύσω! Και μπήκε ο γέρος, ο δε γιος βγήκε, έλυσε το σχοινί, και ανεχώρησαν.

Το λαντσόνι βρισκόταν μεταξύ Πρεβέζης και Λευκάδας, ενώ ο καιρός φαινόταν πολύ καλός. Εντελώς ξαφνικά, τους φωνάζει ο Όσιος: Γρήγορα, να γυρίσουμε πίσω!

Πράγματι, το πλοίο γύρισε προς τα πίσω και κατά προσταγή του Οσίου άραξαν στην προηγούμενη θέση. Ο Παπουλάκης τους είτε να βγουν έξω, και ότι θα φύγουν την αυριανή μέρα. Κατόπιν, κατέβηκε στο πλοίο να προσευχηθεί. Έπειτα από λίγο, ξέσπασε φοβερή θαλασσοταραχή, και ανεμοζάλη, η οποία απειλούσε να καταποντίσει και πλοίο και ναύτες. Όταν επέστρεψαν, ο πλοίαρχος Μηλιαρέσης, ιδιαίτερα ταραγμένος του λέει:

-Τι κακό θα παθαίναμε παππούλη μου, αν συνεχίζαμε το ταξίδι...

-Ναι, απάντησε ο Παπουλάκης, πάει, πάει τώρα ο διάολος, τον οποίο προσκάλεσες και ήρθε προ ολίγου. Άλλη φορά να προσέχεις και να μην προσκαλείς στο πλοίο σου τον πειρασμό.

Αμέσως ο πλοίαρχος και οι δύο ναύτες έσκυψαν και ασπάστηκαν με σεβασμό το χέρι του παππούλη.

Το επόμενο πρωινό, ξεκίνησαν νωρίς για την Πρέβεζα. Ο ίδιος ο Όσιος κάθισε στο τιμόνι και είπε στους άλλους να κωπηλατούν, διότι τους απειλεί κίνδυνος και πρέπει να φθάσουν πριν παρουσιαστεί. Πράγματι, μόλις έφθασαν στην Πρέβεζα σηκώθηκε τέτοια τρικυμία, ώστε ήρθε βάρκα με πολλούς κωπηλάτες και παρέλαβαν τον Όσιο για να τον οδηγήσουν στην πόλη, όπου τον περίμεναν οι χριστιανοί.

***

ΙΖ) Ο Ευστάθιος Συκιώτης, κάτοικος Σταυρού, όταν ήταν νέος έπεσε από μια ελιά με το κεφάλι προς τα κάτω, παθαίνοντας διάσειση του εγκεφάλου τόσο σφοδρή, ώστε επέφερε παράλυση των κάτω και άνω άκρων. Για τρία χρόνια βρισκόταν κατάκοιτος, σε κακή κατάσταση, χωρίς να μπορεί να φάει, να ντυθεί και να εκτελεί μόνος τις ανάγκες του.

Βλέποντάς τον ο Άγιος Παπουλάκης, τον συμπόνεσε και είπε στον πατέρα του: Βασίλη, αν θέλεις να γίνει καλά ο γιος σου, να πας να κατασκευάσεις ένα ασημένιο καντήλι εξήκοντα δραχμών, να το δώσεις στο γιο σου, να το πάει ο ίδιος να το αφιερώσει στην Αγία Βαρβάρα• εγώ δε συγχρόνως θα προσεύχομαι υπέρ της υγείας του.

Ο πατέρας έκανε υπακοή, και την αυριανή μέρα αγόρασε το καντήλι. Μόλις δε αποφάσισε να εκτελέσει την παραγγελία του Οσίου, αμέσως το παιδί άρχισε να αναλαμβάνει τις δυνάμεις του και να κινεί χέρια και πόδια. Όταν ο πατέρας του έφερε το καντήλι, το πήρε στα χέρια του ο πρώην παράλυτος, και πηγαίνοντας πεζός στην Αγία Βαρβάρα, το αφιέρωσε μπροστά στην ιερή της εικόνα.

Από τότε, ο παράλυτος Ευστάθιος έγινε υγιής, εργαζόταν, παντρεύτηκε και απέκτησε παιδιά.

***

Ιη) Στις 7 Φεβρουαρίου 1867, ενώ ο Όσιος αναπαυόταν στο σπίτι του Δημητρίου Ραυτόπουλου στο Κιόνι, κατά τα μεσάνυχτα σηκώνεται έντρομος, ξυπνά αμέσως την οικοδέσποινα και την προτρέπει να ανάψει φωτιά, να λιβανίσει, διότι έρχεται μεγάλο κακό, και πρέπει να προσεύχονται όλοι.

Πράγματι, σηκώθηκαν όλοι και έκαναν ο,τι τους είπε ο Άγιος, ο οποίος άρχισε να προσεύχεται συνεχώς. στις 6 το πρωί, έγινε μεγάλος σεισμός, διάρκειας μισού λεπτού, που συντάρραξε την Κεφαλληνία και την Ιθάκη*. Λίγο αργότερα, σφοδρότερες δονήσεις έφεραν την καταστροφή• πολλά σπίτια διερράγησαν, άλλα κατέπεσαν, η δε θάλασσα υποχώρησε τόσο, ώστε πλοίο ελλιμενισμένο 20 μέτρα μακριά από την ακτή, βρέθηκε στη στεριά. Μέχρι τον Απρίλιο, η γη έτρεμε καθημερινά, ενώ κάθε βδομάδα ως τον Ιούλιο, ισχυρή δόνηση σκορπούσε τον τρόπο και τον πανικό στους κατοίκους.

*Μεγάλος σεισμός, με επίκεντρο την περιοχή του Ληξουρίου Κεφαλληνίας και με τριακόσιους περίπου νεκρούς.

***

Ιθ) Κάτοικος του χωριού Ανωγή, έτρεφε άσπονδο μίσος και αδιάλλακτη έχθρα για έναν συγχωριανό του, για λόγους τιμής. Είχε αποφασίσει να του στήσει ενέδρα και

να τον σκοτώσει. Κανένας άλλος, εκτός από τον ίδιο, δεν γνώριζε το εγκληματικό του σχέδιο.

Κάποια μέρα, έμαθε ότι ο εχθρός του βρισκόταν στον Σταυρό, και την νύχτα θα ανέβαινε στην Ανωγή. Σκέφτηκε τότε να τον περιμένει κρυμμένος σε κάποιο απόκεντρο μέρος και να τον σκοτώσει με δίκαννο όπλο καθώς θα περνούσε.

Όμως, άλλαι μεν βουλαί ανθρώπων, άλλα δε Θεός κελεύει. Ο Ύψιστος φώτισε τον Όσιο Παπουλάκη να προλάβει την στυγερή δολοφονία. Έφτασε στον τόπο της ενέδρας την πιο κρίσιμη στιγμή, διότι έπειτα από λίγα λεπτά, το κακό θα γινόταν.

Ο Άγιος, βαδίζοντας αθόρυβα, αιφνιδίασε εκ των όπισθεν τον παρ' ολίγο φονιά, συλλαμβάνοντάς τον από τα χέρια. Τον επέπληξε δε δριμύτατα για το φοβερό έγκλημα της ανθρωποκτονίας που σκόπευε να διαπράξει.

Ο δράστης, καταληφθείς υπό φόβου και τρόμου, άφησε να πέσει από τα χέρια του το όπλο, αφήνοντας τον εαυτό του αιχμάλωτο στην θέληση του Οσίου. Ο τελευταίος, παίρνοντας από το ένα χέρι το όπλο και στο άλλο τον δύστυχο εκείνον άνθρωπο, ξεκίνησαν για το χωριό. Ενώ δε εκείνος ζητούσε καταντροπιασμένος να πάει σπίτι του, ο Παπουλάκης του έλεγε: Όχι! Όπου θέλω εγώ θα πάμε. Προχώρα από εδώ! Τελικά, τον οδήγησε στο σπίτι του ασπονδότερου εχθρού του. Πρώτος μπήκε ο Παπουλάκης και κατόπιν ο δράστης.

Έπειτα από λίγα λεπτά, έφθασε και ο νοικοκύρης. Ο Όσιος, με ειρηνικό και πειστικό τρόπο, επέφερε την συνδιαλλαγή, και την ομόνοια μεταξύ των πρώην εχθρών και διέταξε να παρατεθεί δείπνο, στο οποίο πήραν μέρος όλοι με ειρήνη, αγάπη και πολλή χαρά.

Από τότε, οι αδιάλλακτοι εκείνοι εχθροί έγιναν ειλικρινείς και πιστοί φίλοι προς δόξαν Θεού και τιμή του ειρηνοποιού Παπουλάκη.

***

Κ) Ο Δ. Β. ήταν πλοίαρχος σε ένα διΐστιο καΐκι 300 κοιλών*, με ναύτες τον Ε. Κ. και Μ. Κ. Ανεχώρησαν με καλό καιρό, για το νησάκι Αρκούδι, Β. της Ιθάκης, να φορτώσουν ξύλα. Επειδή όμως την νύκτα σηκώθηκε σφοδρός άνεμος, γρεολεβάντες, και στο Αρκούδι δεν μπορούσαν να μείνουν, διότι δεν υπάρχει λιμάνι, σήκωσαν την άγκυρα με σκοπό να επιστρέψουν στο ασφαλές λιμάνι του Μαυρωνά. Μόλις όμως ύψωσαν τα πανιά, τα έβαλαν στα πρύμα, μήπως αντικρύσουν φανάρι στο φοβερό σκοτάδι της νύκτας. Αλλά, ούτε φως, ούτε στεριά, φαινόταν πουθενά, και το καΐκι σορβετάδο, δηλαδή με την σαβούρα στο αριστερό πλευρό, και γεμάτο νερά, κυλιόταν ακυβέρνητο στα άγρια κύματα χωρίς ελπίδα σωτηρίας. Επτά ημερόνυχτα πάλευαν με τα στοιχεία της φύσεως, ώσπου προσήγγισαν στο Κάβο Πάσσαρο της Σικελίας και έρριξαν τις άγκυρες. Εκεί, επειδή δεν βρήκαν κάτι να χορτάσουν την πείνα τους, αποφάσισαν να ανοιχτούν πάλι στο πέλαγος με προορισμό την Μάλτα, εφόσον εξακολουθούσε να πνέει ο ίδιος στεριανός άνεμος.

Ο πλοίαρχος ήταν τολμηρός ναυτικός, αληθινό Ιθακήσιο θαλασσοπούλι, και δεν δειλίαζε μπροστά σε κανένα κίνδυνο.

Μόλις ξεκίνησαν από το ακρωτήριο Πάσσαρο, σε απόσταση λίγων μιλίων συναντήθηκαν παρ' ελπίδα με άλλο πλοίο, από το πλήρωμα του οποίου ζήτησαν τροφές, και νερό. Τους έρριξαν δύο κοφίνια γαλέττες, όμως λίγες συνέλεξαν λόγω

της τρικυμίας, και μόνο ένα βαρέλι νερό, κατάφεραν να πάρουν για να σβήσουν την δίψα τους. Ακολούθησαν το ξένο πλοίο, και έπειτα από ένα πολυήμερο ταξίδι έφτασαν στην Μάλτα. Εκεί ένωσαν ασφαλείς, διότι τους δόθηκε τροφή, χρήματα και ρούχα. Κατόπιν, έγραψαν για την σωτηρία τους στους συγγενείς τους στην Ιθάκη.

Επειδή είχαν περάσει πολλές μέρες από την εξαφάνιση των ναυτικών, οι γονείς τους είχαν στείλει άλλο πλοίο για να τους αναζητήσει. Οι έρευνες όμως απέβησαν άκαρπες, διότι το χαμένο καΐκι δεν βρισκόταν πουθενά. Απελπισμένοι οι γονείς πίστεψαν ότι βυθίστηκε και διέταξαν να ψαλεί η νεκρώσιμη ακολουθία για τους ναυαγούς.

Οι γονείς ήταν απαρηγόρητοι. Μοναδική ηλιαχτίδα στην βαριά καταχνιά της θλίψης τους ήταν ο στοργικός, και παρήγορος Παπουλάκης, ο οποίος έλεγε με πεποίθηση στους γονείς των ναυαγών ότι τα παιδιά τους δεν χάθηκαν, αλλά σώθηκαν, και το χαρούμενο γεγονός, θα γράψουν και οι αγγλικές εφημερίδες.

Και πράγματι, οι εφημερίδες της εποχής γνωστοποίησαν τον ερχομό των ναυαγών στην Μάλτα, ο δε Όσιος Ιωακείμ, δεν έπαυε να αγρυπνεί και να προσεύχεται για αυτούς. Η πρόρρησή του επαληθεύτηκε .

*Το κοιλόν: μέτρο χωρητικότητας περίπου 24 οκάδων, ιδίως δια δημητριακά, ελιές, κ.λ.π.

***

Κα) Ο Σ. Κ. από την Ανωγή, είχε την πολλή κακιά συνήθεια να κρατά σημειώσεις για τους ανθρώπους εκείνους που τον ενοχλούσαν. Κατέγραφε το είδος της ενοχλήσεως και τον χρόνο που έγινε η κάθε μία. Σκοπός τους ήταν να εκδικηθεί στην κατάλληλη στιγμή, όποιον τον είχε βλάψει. Το εκδικητικό εκείνο σημειωματάριο διατηρούσε τόσο μυστικό, ώστε μόνο αυτός το γνώριζε και κανένας άλλος.

Κάποιο βράδυ δέχθηκε στο σπίτι του τον Παπουλάκη, τον οποίον υποδέχθηκε χαρούμενος και ανύποπτος. Ο Όσιος άρχισε να του μιλάει με παραβολές, αναφέροντας τα ολέθρια αποτελέσματα που επιφέρουν το μίσος, η μνησικακία και η εκδίκηση. Αφού συνομήλησαν αρκετή ώρα, τελικά, ο Παπουλάκης του αποκάλυψε το μυστικό του και τον παρώτρυνε να του δώσει το εκδικητικό σημειωματάριο για να το σχίσει, διότι ο Θεός ζητεί αγάπη και ειρήνη και όχι έχθρα και εκδικήσεις. Τόσο πείσθηκε ο εκδικητικός Σ. Κ. για το σφάλμα του, ώστε παρέδωσε μετανοημένος το σημειωματάριο στον Όσιο, δίνοντας πλέον υπόσχεση ότι θα συγχωρεί τους εχθρούς του και ουδέποτε θα σημειώσει εκδίκηση.

Και πράγματι, έτσι έγινε και ο Θεός ξέρει πόσα κακά απεσοβήθησαν με την ειρηνολογία διδασκαλία και μέριμνα του Παπουλάκη.

***

Κβ) Το νεογέννητο μωρό της οικογένειας Μαρτάτου στην Λεύκη κινδύνευε να πεθάνει διότι δεν θήλαζε και έκλαιγε συνεχώς. Η απελπισμένη μητέρα, πήγε το μωρό της στον Παπουλάκη. Ο Άγιος το σταύρωσε και διέταξε την μητέρα να προσφέρει στο παιδί της το δεξιό μαστό. Αμέσως αυτό άρχισε να θηλάζει κανονικά. Από τότε το παιδάκι αυτό είχε μια πολύ καλή ανάπτυξη.

***

Κγ) Η Ελένη Γρίβα-Βλασσοπούλου (Τζανάκη) συνεχώς ειρωνευόταν και ενοχλούσε τον σύζυγό της Νικολάκη που ήταν θρησκευόμενος. Ο Νικολάκης με σιωπή, και υπομονή προσπαθούσε να ανέχεται την ιδιότροπη σύζυγό του, δίχως να εξωτερικεύει στους άλλους αυτή του την δοκιμασία.

Κάποια μέρα, που ο Νικολάκης ήταν πολύ στενοχωρημένος από τις προσβολές της συζύγου του, χτύπησε η πόρτα του σπιτιού τους. Στο άνοιγμά της παρουσιάστηκε ο Όσιος Παπουλάκη ο οποίος δίχως περιστροφές λέει στην Ελένη: Ξέρεις τι πράγμα είναι Νικολάκαινα, άλλος να κάνει την προσευχή του και ο άλλος να τον κοροϊδεύει; Κοίταξε να συνετιστείς και να σέβεσαι τον άντρα σου που είναι τόσο καλός μαζί σου.

Από την ευλογημένη εκείνη μέρα η Νικολάκαινα άλλαξε συμπεριφορά, απέκτησε φόβο Θεού νιώθοντας βαθύτατο σεβασμό, προς τον Όσιο.

***

Κδ) Ο πιο φοβερός διώκτης του Οσίου ήταν ο έμπορος καπετάν-Γεώργιος Τσαπαρλής. Τόσο τον απεχθανόταν ώστε παρακινούσε τον επίσκοπο Ιθάκης Γαβριήλ, να τον εξορίσει στη μονή του στο Άγιο Όρος. Ενώ ο Γαβριήλ, ευλαβούμενος τον Όσιο, δεν εσκόπευε να το κάνει αυτό.

Όταν ο Όσιος πλησίαζε προς το θάνατο, όλος ο λαός της Ιθάκης μετέβαινε στο σπίτι του Χ. Παΐζη-Λιανού για να λάβουν την ευχή και την ευλογία του. Μεταξύ των προσκυνητών ήταν και η σύζυγος του διώκτη Γεωργίου, Εριφίλη. Όταν την είδε ο Όσιος την υποδέχτηκε με χαρά, και την ρώτησε για τον σύζυγό της και αν έχουν νεώτερα για το πλοίο του ανεψιού τους Ν. Κράβαρη. Αυτή απάντησε ότι ο σύζυγός της ήταν πολύ στενοχωρημένος, διότι το πλοίο χάθηκε αυτόνδρο και την ερχόμενη Κυριακή, θα το ανακοινώσουν στη οικογένεια του ανεψιού τους. Ήταν δε ημέρα Δευτέρα. Της λέει τότε ο κατάκοιτος Γέροντας:

-Μη στενοχωριέστε Εριφίλη. Μέχρι το Σάββατο θα μάθετε για το πλοίο και θα το δείτε να μπαίνει στο λιμάνι• όμως εγώ δεν θα το δω.

-Ευχαριστώ παππούλη μου, απάντησε η γυναίκα.

Στο δωμάτιο βρίσκονταν κάποιες ευλαβείς γυναίκες, οι οποίες παρακινούσαν τον Όσιο να δοκιμάσει κάτι.

-Αν είχα ένα μήλο, το έτρωγα• είπε.

-Τέτοια εποχή, τέλος Φλεβάρη, που να βρεθούν μήλα;

-Κάπου μπορεί να βρεθεί• απάντησε εκείνος.

Τότε η Εριφίλη θυμήθηκε ότι πριν έναν χρόνο και πλέον είχε φυλάξει στο κομό της εννέα μήλα, δεν ήταν όμως σίγουρη αν υπήρχαν εκεί μετά από τόσο χρονικό διάστημα. Με τον υπάλληλο του άνδρα της πηγαίνει αμεσως σπίτι της και γνωστοποιεί στον διώκτη Τσαπαρλή την επιθυμία του Παπουλάκη και την πρόρρησή του για το καράβι του ανεψιού τους. Αν εσύ βρεις μήλο γερό, στον κομό, τότε θα πιστέψω ότι αυτός ο άνθρωπος είναι Άγιος, και θα έρθω και εγώ να τον προσκυνήσω• είπε εκείνος. Η Εριφίλη με έντονη αγωνία και δάκρυα στα μάτια άνοιξε τον κομό, και βρήκε τα μήλα τυλιγμένα σε χαρτί. Ανοίγει το 1ο, 2ο και όλα μέχρι το 8ο ήταν διάβρωτα το δε 9ο βρέθηκε γερό και κόκκινο, σαν να είχε κοπεί πριν λίγο από το δένδρο. Γεμάτη χαρά, ειδοποίησε τον σύζυγό της και αμέσως

επιστρέφει στο δωμάτιο του Παπουλάκη. Αφού γονάτισε μπρος του, του πρόσφερε το μήλο. Αυτός το δέχθηκε με το ασθενικό του χέρι και είπε συγκινημένος: Τα αδύνατα παρά άνθρωποι, δυνατά παρά τω Θεώ εστι.

Βλέποντας με τα ίδια του τα μάτια αυτό το θαύμα, ο διώκτης επισκέφθηκε και αυτός τον Παπουλάκη για να του ζητήσει συγχώρηση, συντετριμμένος και ασπαζόμενος την δεξιά του, μένοντας για πολλή ώρα μόνοι. Ο δε Όσιος, όταν τον είδε με χαρά και αγάπη του είπε: Καλώς ήλθες καπετάν Γιώργη. Και τον συγχώρεσε με όλη του την καρδιά.

Η δε πρόρρηση για το πλοίο επαληθεύτηκε. Την ώρα που αυτό έμπαινε στο λιμάνι, ο λαός της Ιθάκης το είδε από την τοποθεσία Κάστρο, όταν συνόδευε το λείψανο του Οσίου στον Σταυρό.

Κε) Για την μεγάλη εκκλησία της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, που βρίσκεται στο κέντρο του χωριού Σταυρός, ο Άγιος είχε προφητέψει: Σε αυτό το μέρος θα χτιστεί μεγάλη εκκλησία. Θα την αρχίσουν ντόπιοι, ξένοι θα την αποτελειώσουν, ξένος παπάς θα την εγκαινιάσει.

Πράγματι• την άρχισαν χτίστες από τα χωριά Ανωγή και Εξωγή, την αποτέλειωσαν πρόσφυγες μικρασιάτες, πρόσφυγας -ο παπά-Ανέστης- την εγκαινίασε.

***

Κστ) Η Αργυρώ Μωραΐτη-Τζανέταινα από το χωριό Ανωγή, ξεκίνησε για τον Σταυρό, κατηφορίζοντας το παλιό μονοπάτι που συνδέει τα δύο χωριά. Πάνω στο κεφάλι της είχε την μικρή, ξύλινη κούνια του μωρού της. Το μικρό αγοράκι είχε αρρωστήσει και το πήγαινε ανήσυχη στον γιατρό του Σταυρού.

Κάτω από έναν μεγάλο σχίνο συνάντησε τον Όσιο Παπουλάκη να κάθεται πάνω σε έναν βράχο. (Ο βράχος αυτός ονομάζεται καθίστρα του Παπουλάκη και μέχρι σήμερα ευωδιάζει).

Ο Άγιος την βοήθησε να κατεβάσει την κούνια από το κεφάλι της και της ζήτησε να ηρεμήσει και να ξεκουραστεί. Ύστερα σταύρωσε με το κομποσχοίνι του το άρρωστο παιδάκι και της πρότεινε να επιστρέψουν μαζί στην Ανωγή. Δεν υπήρχε λόγος πλέον να πάει στον γιατρό. Το μωρό, ήταν εντελώς καλά.

***

Κζ) Στο Βαθύ, τα μεγάλα παιδιά κάποιας οικογένειας είχαν κλέψει ένα γουρουνόπουλο και το είχαν πάει στην μάνα τους να το μαγειρέψει. Περνούσε έξω από το σπίτι ο Όσιος Παπουλάκης και ρωτάει την μητέρα:

-Τι θα μαγειρέψεις απόψε νοικοκυρά;

-Λίγο κρέας ψήνω παππούλη• απάντησε αυτή.

-Θα έρθω και εγώ να το δω όταν θα το κενώνεις (σερβίρεις)• της είπε.

Πράγματι, πήγε στο σπίτι την ώρα του σερβιρίσματος. Τότε, μπροστά στα έντρομα μάτια όλων συνέβη το εξής παράδοξο• ένα χέρι άπλωνε και έπαιρνε την δική του μερίδα...!

Τους λέει τότε ο Άγιος: Γιατί σκιαχτήκατε; Το μερδικό του παίρνει. Αυτά έχουν τα κλεφτά...!

***

Κη) Ο Όσιος Ιωακείμ, τόνιζε ιδιαίτερα στους Ιθακησίους την αργία της Κυριακής και κάθε μεγάλης εορτής. Με συμβουλές, παραδείγματα και πολλά αποκαλυπτικά σημεία που έγιναν σε διάφορα χωριά, και σπίτια της νήσου, προσπαθούσε να αποτρέψει τους κατοίκους από την παράβαση της θείκης εντολής.

1) Η Κατερίνα Πατρικίου, συγγενής του Παπουλάκη, κατοικούσε στο χωριό Εξωγή. Συχνά ο Άγιος την επισκεπτόταν. Κάποια Κυριακή, είχε μαζέψει χόρτα και τα μαγειρεύε.

Το μεσημέρι της ίδια μέρας ο Παπουλάκης χτύπησε τη πόρτα του σπιτιού της. Η Κατερίνη τον καλοδέχθηκε και του πρότεινε να καθίσει να φάνε. Ο Άγιος δέχθηκε. Με τρόπο όμως η νοικοκυρά, αντίκρουσε τα χόρτα που είχε μαγειρέψει να είναι γεμάτα σκουλήκια... Στην έκπληξή της, ο θεοφόρος Πατήρ είπε: Άκουσε Κατερίνη, ποτέ σου Κυριακή, να μην μαζεύεις χόρτα, αλλά ούτε άλλη δουλειά να κάνεις. Δεν μπορούσες κόρη μου, να τα μαζεύεις από την Παρασκευή, και να τα βράσεις το Σάββατο; Η Κυριακή, είναι του Κυρίου, μία μέρα μόνο!

2) Ο προπάππος της κ. Νίκης Ανδριανάτου, κατοίκου του χωριού Πλατρειθιάς, είχε στο χωριό Κίονι μηχανή-ελαιοτριβείο. Ήταν συνέταιρος μαζί με κάποιον άλλον από το ίδιο χωριό. Μια μέρα το ένα λιθάρι της μηχανής χάλασε και αποφάσισαν να το αλλάξουν ημέρα Κυριακή, επειδή ο κόσμος μένει αργός αυτήν την μέρα. Θέλανε συχέριο (βοήθεια) για να κυλίσουν και τοποθετήσουν το νέο λιθάρι στην θέση του παλιού. Το έμαθε αυτό ο Παπουλάκης, βρίσκει τον πεθερό της κ. Νίκης και του λέει:

-Άκουσε να σου πω μπάρμπα-Στάθη, η Κυριακή, είναι μέρα του Κυρίου. Αφήστε το λιθάρι να το κυλίσετε άλλη μέρα. Αυτή την μέρα ο κόσμος πηγαίνει στην εκκλησία.

-Παππούλη, εκείνη την μέρα κάθετα ο κόσμος. Τις άλλες μέρες δεν μπορούν οι χωριανοί, γιατί θα χασομερήσουν στις δουλείες τους. Την Κυριακή, έχουμε πει στον κόσμο να έρθει να μας βοηθήσει.

Ο Άγιος πήγε και στον άλλο συνέταιρο.

-Παιδί μου, μην δουλέψετε αυτή την μέρα που είναι αφιερωμένη στον Θεό...

-Παππούλη, εμείς αυτήν την μέρα βρίσκουμε εύκαιρο τον κόσμο να κάθετα και να μην κάνει μεροδούλια, απάντησε και ο άλλος.

Τελικά, δεν άκουσαν τον Άγιο, με θλιβερό αποτέλεσμα• ο μεν Στάθης να κόψει το χέρι του στην τοποθέτηση του λιθαριού, ο δε άλλος συνέταιρος να σπάσει το πόδι του...

Οι υπόλοιποι δεν έπαθαν τίποτε.

3) Κάποια γυναίκα από το χωριό Ανωγή, είχε ζυμώσει και φουρνίσει την μέρα του Αγίου Πνεύματος. Όταν έκοψε το ψωμί, αντίκρουσε μέσα σε αυτό κηλίδες αίματος... Ανήσυχη κοίταξε τα χέρια της μήπως τυχόν είχε κοπεί. Τρομαγμένη, δεν είδε την παραμικρή αμυχή.

Μετά από αυτό το συνταρακτικό γεγονός, άρχισε να φοβάται και να ανησυχεί. Πέντε φορές, κατά την διάρκεια της ημέρας σκέφτηκε να ρωτήσει τον Όσιο Ιωακείμ.

Βραδιάζοντας ο Άγιος κτύπησε την πόρτα της. Η νοικοκυρά, σαστισμένη, άκουσε να της λέει: Πέντε φορές, σκέφτηκες να με ρωτήσεις για το αίμα που είδες στο ψωμί. Να ξέρεις από εδώ και πέρα, ότι δεν πρέπει να κάνεις την παραμικρή εργασία την ευλογημένη τούτη ημέρα.

4) Η πεθερά του Γιάννη Καραμπούλη, στο Γυφτοχώρι, Κυριακή απόγευμα μάζευε λάχανα (όπως λέγονται τα άγρια χόρτα στην Ιθάκη). Την είδε ο Άγιος Παπουλάκης και την παρεκάλεσε να του φυλάξει και εκείνου λίγα. Πράγματι, η γυναίκα αφού τα έβρασε στο τσουκάλι, πρωτόβγαλε του Αγίου και αφού τα σκέπασε, τα έβαλε κοντά στην φωτιά, να διατηρηθούν ζεστά.

Το βράδυ πηγαίνοντας ο Παπουλάκης στο σπίτι του Καραμπούλη, είδαν ξεκουμπώνοντας το πιάτο, μέσα στα λάχανα, σκουλήκια!

Έντρομη η πεθερά του Γιάννη φώναξε: Ω Παππούλη μου, φάγαμε όλοι στο σπίτι, όμως δεν ήταν μέσα σκουλήκια!

Τότε ο Άγιος την συμβούλεψε να μαζεύει χόρτα το Σάββατο και ουδέποτε την Κυριακή.

Μέχρι σήμερα στο νησί, οι πιστοί χριστιανοί, ποτέ δεν μαζεύουν χόρτα την ημέρα του Κυρίου.

5) Άλλη φορά, κάποιος άλλος στο Σταυρό, καθάριζε από τα αγριόχορτα την αυλή του, ημέρα Κυριακή. Ξαφνικά, έμπηξε τις φωνές, νιώθοντας ένα τεράστιο φίδι γύρω από τα πόδια του! Κατά θεία βούληση περνούσε από εκεί ο Άγιος Παπουλάκης, ο οποίος τον μάλωσε λέγοντας: Αυτά είναι τα έργα της Κυριακής! Ποτέ μην εργάζεσαι την Κυριακή, γιατί είναι του Χριστού μας αφιερωμένη.

Ο νοικοκύρης συντετριμμένος γονάτισε στα πόδια του Αγίου, ζητώντας συγχώρηση και τις προσευχές του φωτισμένου ασκητή.

6) Κάποια άλλη γυναίκα, άλεθε καφέ στο χειρόμυλο, ημέρα Κυριακή. Της ζήτησε λίγο ο Παπουλάκης και βρέθηκε κατάμαυρος και χαλασμένος.

7) Κάποια Κυριακή, περνούσε ο Άγιος έξω από το σπίτι της φτωχής χήρας Θεοδωρέλας στο Σταυρό. Εκείνη την μέρα μαγείρεψε χόρτα που τα είχε μαζέψει την ίδια μέρα.

-Ε! Θεοδωρέλα, της φώναξε, φύλαξέ μου και μένα λίγα λάχανα που θα περάσω αργότερα.

-Ευχαρίστως Παπουλάκη μου, αποκρίθηκε αυτή.

Πράγματι, αφού έβρασαν τα χόρτα, έβαλε μερικά, σε μια μικρή πήλινη γαβάθα, τα σκέπασε και τα έβαλε μέσα στο ξύλινο εντοιχισμένο ντουλάπι του μαγεριού.

Όταν ήρθε ο Άγιος το απόγευμα και άνοιξε το ντουλάπι, οπισθοχώρησε πανικόβλητη αντικρύζοντας πάνω στο πιάτο ένα κουλουριασμένο φίδι!

-Παππούλη μου, σώσέ με! άρχισε να φωνάζει, εγώ χόρτα έβαλα μέσα!

-Μην φωνάζεις, μην ταράζεσαι, απάντησε ο Άγιος. Δεν ήθελα χόρτα να φάω, δεν πεινούσα. Σου κάνω όμως ένα μάθημα και ένα παράδειγμα, ότι αυτά που κάνετε τις Κυριακές, θα γίνουν σκουλήκια, φίδια και ακρίδες... Ποτέ μην δουλεύετε την Κυριακή, ποτέ σας. Είναι μεγάλη αμαρτία.

Στην ίδια γυναίκα, την Θεοδωρέλα, πολλές φορές ο Παπουλάκης της πετούσε κρυφά ψωμί, από την κοτότρυπα, το οποίο, όπως έλεγε και η ίδια, ουδέποτε το πείραξε γάτα.

Παρόμοια θαυμαστά γεγονότα, όπως προαναφέραμε, έγιναν σε πολλά σπίτια Ιθακησίων. Σήμερα όμως, τι κάνουμε εμείς; Μήπως ξεχάσαμε τις ιερές προσταγές του Αγίου Παπουλάκη για την Κυριακή; Μήπως αφιερώσαμε αυτή την μέρα στην καλοπέραση του σώματος και στο κυνήγι του κέρδους, περιφρονώντας την αναστάσιμη εμπειρία που μας προσφέρει ο Ζωοδότης Χριστός, την Κυριακή; Ας αναλογιστεί καθένας από μας τις ευθύνες του και ας πάρει σωτήριες αποφάσεις για την ζωή του και την πνευματική του πορεία.

***

ΚΘ) Η Αργυρώ Μωραϊτή-Τζανέταινα από το χωριό Ανωγή, ξεκίνησε για τον Σταυρό, κατηφορίζοντας από το παλιό μονοπάτι που συνδέει τα δύο χωριά. Πάνω στο κεφάλι είχε την μικρή, ξύλινη κούνια του μωρού της. Το μικρό αγοράκι είχε αρρωστήσει και το πήγαινε ανήσυχη στον γιατρό του Σταυρού.

Κάτω από έναν μεγάλο σχίνο, συνάντησε τον Όσιο Παπουλάκη, να κάθεται πάνω σε ένα βράχο. (Ο βράχος αυτός, ονομάζεται καθίστρα του Παπουλάκη και μέχρι σήμερα ευωδιάζει).

Ο Άγιος, την βοήθησε να κατεβάσει την κούνια από το κεφάλι της και της ζήτησε να ηρεμήσει και να ξεκουραστεί. Ύστερα, σταύρωσε με το κομποσχοίνι του το άρρωστο παιδάκι και της πρότεινε να επιστρέψουν μαζί στην Ανωγή. Δεν υπήρχε πλέον λόγος να πάει στον γιατρό. Το μωρό, ήταν εντελώς καλά.

***

Λ) Στο Βαθύ, τα μεγάλα παιδιά κάποιας οικογένειας είχαν κλέψει ένα γουρουνόπουλο και το είχαν πάει στην μάνα τους να το μαγειρέψει. Περνούσε έξω από τον σπίτι ο Όσιος Παπουλάκης και ρωτάει τη μητέρα:

-Τι θα μαγειρέψεις ακόμα νοικοκυρά;

-Λίγο κρέας ψήνω παππούλη, απάντησε αυτή.

-Θα έρθω και εγώ να το δω όταν θα το κενώνεις (σερβίρεις), της είπε.

Πράγματι, πήγε στο σπίτι την ώρα του σερβιρίσματος. Τότε, μπροστά στα έντρομα μάτια όλων συνέβη το εξής παράδοξο• ένα χέρι άπλωνε και έπαιρνε την δική του μερίδα...!

Τους λέει τότε ο Άγιος: Γιατί σκιαχτήκατε; Το μερδικό του παίρνει. Αυτά έχουν τα κλεφτά...!

***

Λα) Ο πατέρας του Κωνσταντίνου Παξινού στο χωριό Λεύκη ήταν άπιστος, ειρωνευόταν τον Παπουλάκη και τον αποκαλούσε ψευτομετάνη.

Κάποτε τον βρήκε μια αρρώστια, όπου αδυνατίζε συνεχώς και δεν μπορούσε να περπατήσει. Τον πήραν οι δικοί του και τον πήγαν στην Πάτρα, στους γιατρούς.

Αυτοί τους ανακοίνωσαν ότι δεν του βρίσκουν τίποτε. Έτσι, τον έφεραν πίσω στο Θιάκι για να πεθάνει.

Τα παιδιά του έτρεξαν στον Παπουλάκη και με δάκρυα ζήτησαν την βοήθειά του. Τα λυπήθηκε και πήγε σπίτι τους. Ρώτησε τον άρρωστο τι έχει και αυτός απάντησε ότι είναι άρρωστος και οι γιατροί δεν μπόρεσαν να τον κάνουν καλά.

Τότε του λέει: Ας δω και εγώ ο ψευτομετάνης! Τον σταύρωσε με τον Σταυρό που κρατούσε και σε λίγες μέρες ο άρρωστος έγινε εντελώς καλά. Όταν έφυγε του είπε: Ποτέ σου μην κατηγορείς κανέναν άνθρωπο!

***

Λβ) Η γρια-Μπλατσούρενα στα Κανελλάτα (συνοικία στο Βαθύ), για να ξεγελάσει την πείνα των τριών παιδιών της που έπαιζαν αμέριμνα στο δρόμο, είχε ανάψει την πήλινη τσερέπα (κουποτάψι), βάζοντας από κάτω αντί ψωμί, ένα... κεραμίδι.

Παίξτε, ώσπου να γίνει το πιτούλι, να φάτε, τους έλεγε για να γλιτώσει από τα παράπονα των πεινασμένων παιδιών, αλλά και για να κουραστούν από το παιχνίδι και να ξαπλώσουν αμέσως για ύπνο...

Μάνα, ακόμα το πιτούλι; φώναζαν κάθε τόσο τα παιδιά ανυπόμονα.

Εκείνη την ώρα περνούσε από εκεί ο Άγιος Παπουλάκης. Είδε την νοικοκυρά στενοχωρημένη και την ρώτησε τι την απασχολούσε. Η ταλαίπωρη μάνα εξήγησε στον Όσιο σε τι δύσκολη κατάσταση βρισκόταν. Ο Παπουλάκης την παρηγόρησε και την συμβούλεψε να μην χάνει την πίστη και την έλπίδα της στον Θεό. Κατόπιν, αφού προσευχήθηκε με θερμά δάκρυα για τα ασθενή και εξουθενημένα του φτωχικού εκείνου σπιτικού, σταύρωσε με το μαστούλι του την τσερέπα, προστάζοντας την σαστισμένη μητέρα να καλέσει μέσα τα παιδιά της να φάνε.

Ανασηκώνοντας το πήλινο σκεύος -ω της μεγίστης δυνάμεώς σου Φιλάνθρωπε Χριστέ- ένα μεγάλο αχνιστό καρβέλι πρόβαλε στη θέση του κεραμιδιού. Η μητέρα βαθύτατα συγκινημένη άρχισε να σταυροκοπιέται και να καταφιλεί τα χέρια του Αγίου ασκητή. Ο Άγιος την παρεκάλεσε να μην ανακοινώσει σε κανέναν αυτό το γεγονός. Φεύγοντας, της ζήτησε μια αγκωνή (γωνία) από το ψωμί, την οποία πέταξε κρυφά, από την κοτόρτυπα, στο φτωχό σπιτάκι της νόνας (γιαγιάς) του Σπυρογιάννη Κανελλου. Όταν αυτή άνοιξε την πόρτα, ο Παπουλάκης βρισκόταν ήδη μακριά, ανηφορίζοντας προς το εκκλησάκι του Αγίου Κωνσταντίνου.

***

Λγ) Κάποιος παντρεμένος στο χωριό Ανωγή, είχε παράνομες σκέψεις με μια γυναίκα. Όταν η σύζυγος τους υποψιάστηκε, αποφάσισε να τους σκοτώσει στο κρυφό μέρος που συναντιόνταν, ρίχνοντας πάνω τους ένα μεγάλο λίθο. Φυσικά, δεν είχε εκμυστηρευτεί σε κανέναν το σχέδιό της.

Λίγο πριν εκτελέσει την απονενοημένη αυτή πράξη, εμφανίστηκε αναπάντεχα μπροστά της ο Άγιος Παπουλάκης, ο οποίος την σταμάτησε λέγοντας: Στάματα αμέσως παιδάκι μου και γύρισε σπίτι σου. Έσύ θα πας στον Παράδεισο και αυτός στην Κόλαση αν μείνει αμετανόητος. Κάνε λίγο υπομονή ακόμα, εσύ θα είσαι η κερδισμένη.

Αυτά τα λόγια έφεραν κατάνυξη στην ψυχή της παρ' ολίγον συζυγοκτόνου, ευχαριστώντας τον Όσιο που την έσωσε απ' αυτήν την φοβερή παγίδα του διαβόλου.

***

Λδ) Ο Σπύρος Πάλμος (Χαραμής) από το Μεγανήσι, είχε πάει στο Θιάκι με τους συγγενείς του, να στεφανωθεί την Αικατερίνη Παξινού από την Λεύκη. Στον δρόμο συνάντησαν τον Παπουλάκη, ο οποίος τους είπε να πάνε να στεφανώσουν και αμέσως να φύγουν γιατί τους περιμένει μεγάλο κακό, αν αργήσουν.

Αυτοί δεν έδωσαν σημασία, σκόρπισαν στα γύρω χωριά, πήγαν στους συγγενείς τους, και άλλοι διασκέδαζαν ως το πρωί.

Εκείνο όμως το πρωί, έπιασε μεγάλη φουρτούνα και κράτησε είκοσι μέρες, όπου ο Χαραμής ξόδεψε όλη του την προίκα για να τρέφει τους συγγενείς του.

***

Λε) Κάποτε ο Άγιος είχε πάει στο σπιτάκι της πάμφτωχης γρια-Λινάρδενας, στο Περαχώρι. Βρήκε τη γριούλα στενοχωρημένη, διότι δεν είχε καθόλου λάδι να βάλει στα χόρτα που μόλις είχε μαγειρέψει. Σε κάποια στιγμή, της λέει: Πήγαινε στο κατώ σου και δες στο πλιθάρι, μήπως βρεις έστω και λίγο...

Η φτωχή γερόντισσα υπάκουσε, αν και απρόθυμα, γιατί γνώριζε ότι δεν υπήρχε στάλα λάδι στο πλιθάρι• θυμόταν μάλιστα πολύ καλά, ότι το είχε πλυμένο κιόλας.

Πηγαίνοντας όμως στο κατώ της διαπίστωσε έκπληκτη ότι το πρώην άδειο πλιθάρι ήταν ξεχειλισμένο λάδι!

Ο Άγιος συμβούλεψε την γρια-Λινάρδενα να μην το πει σε κανέναν, παρά μόνο όταν αυτός πεθάνει.

***

Λζ) Κάποτε περνούσε ο Όσιος Ιωακείμ έξω από ένα πολύ παλιό σπίτι στο Κιόνι. Μέσα ήταν κάποιος εργάτης που κάτι μαστόρευε.

-Κατέβα κάτω, έχω να σου πω, του φώναξε ο Όσιος.

-Δεν μπορώ παππούλη τούτη τη ώρα. Έχω δουλειά, και δεν μπορώ να κατεβώ. Ανέβα εσύ να μου πεις.

-Παιδί μου, δεν μπορώ να έρθω εγώ, είμαι γέρος. Κατέβα σε παρακαλώ να σου πω.

Τελικά, υπάκουσε ο εργάτης και μόλις τον πήγε ο Άγιος περίπου δέκα οργυιές παραπέρα, έγινε δυνατός σεισμός, και έπεσε όλο το σπίτι μέσα.

***

Λη) Ο τσοπάνης Σπύρος Γαλάτης στο Πλατρειθιά υπέφερε από δυνατούς πονοκεφάλους. Μια μέρα, εκεί που έβοσκε τα ζώά του, πέρασε ο Όσιος Παπουλάκης.

-Α, παππούλη μου, προσευχήσου να μου περάσουν οι κεφαλαλγίες και εγώ θα σου δώσω ένα αρνί για τους φτωχούς σου.

Ο Όσιος, αφού τον σταύρωσε στο κεφάλι, κάθισε λίγο κοντά του και κατόπιν αναχώρησε. Πέρασε αρκετός καιρός από τότε και οι πονοκέφαλοι κόπηκαν μαχαίρι στον βοσκό.

Έπειτα από καιρό, συναντήθηκαν και πάλι. Ο Άγιος τον χαιρέτησε και τον ρώτησε:

-Για πες μου μπαρμπα-Σπύρο, πως πας τώρα από τους πονοκεφάλους;

-Δόξα τω Θεώ παππούλη μου, δεν ξαναπόνεσα.

-Θυμάσαι μια φορά, που κάτι μου υποσχέθηκες, το ξέχασες όμως;

-Ω! Παππούλη μου, σχώρα με! Ξέχασα το ζώο που είχα τάξει! απάντησε ο βοσκός.

Εκπληρώνοντας το τάμα του δεν ξαναενοχλήθηκε από πονοκεφάλους.

Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Όσιος Ιωακείμ ήταν ιδιαίτερα σεβαστός στην οικογένεια Γαλάτη και συχνά φιλοξενείτο σπίτι τους. Στην αυλή τους μάλιστα είχε φυτέψει μια αμυγδαλιά που υπάρχει μέχρι σήμερα.

***

ΛΘ) Η Καλή Καρουσάτου από το Περαχώρι είχε τέσσερα παιδιά• τον Μιχάλη, τον Παναγή, τον Γιάννη και τον Πάντιο, που ήταν και το στερνοπαίδι. Ο Πάντιος, όταν ήταν μικρός, αρρώστησε πολύ. Τον πήρε η μάνα του στην αγκαλιά της για να τον κατεβάσει στο γιατρό στο Βαθύ.

Το σπίτι της ήταν λίγο πιο κάτω από το δάσος, στο πάνω μέρος του χωριού. Κατεβαίνοντας με το μωρό, μπροστά στο παλιό ελαιοτριβείο συνάντησε τον Παπουλάκη που ανηφόριζε προς το δάσος. Εκεί έμενε μέσα σε μια εκκλησούλα, την Υπαπαντή.

-Που το πας το παιδί Καλή; Στον γιατρό;

-Ναι παππούλη μου. Δεν μου το σταυρώνεις;

Το ξεσκέπασε και ο Άγιος το σταύρωσε.

-Δεν έχει τίποτε, λίγο αδιάθετο είναι, της είπε. Όμως, μια που ξεκίνησες πήγαινε το στο γιατρό. Μην αργήσεις όμως γιατί θα βρέξει πολύ.

-Μα τέτοια μέρα παππούλη μου θα βρέξει, και μάλιστα πολύ; τον ρώτησε απορημένη, γιατί ήταν καλοκαίρι.

Πράγματι, πήγε η Καλή τον μικρό Πάντιο στο γιατρό, ο οποίος δεν του βρήκε απολύτως τίποτε. Επιστρέφοντας σπίτι της, ο ουρανός είχε σκοτεινιάσει. Μόλις διάβηκε το κατώφλι της, άρχισε να πέφτει καταρρακτώδης βροχή!

***

Μ) Η Χρυσούλα Κωνστ. Σιμήρη, το γένος Αρμένη από το Περαχώρι, καταγόταν από πολύ φτωχή οικογένεια. Όταν ήταν μικρούλα, την έστειλε η μητέρα της για ένα θέλημα στο Βαθύ. Εκεί την συνάντησε ο συγχωριανός της Ανδρέας Λιβάνης (Λαδάς) και της έδωσε ένα μαντήλι με ψώνια να το πάει στην σύζυγό του, στο σπίτι του που υπάρχει μέχρι σήμερα, λίγο παραπάνω από την εκκλησία του Αγίου Γερασίμου.

Φεύγοντας η Χρυσούλα, της είπε να πει στην γυναίκα του ότι κάτω στο λιμάνι είναι αραγμένα δεκατρία καράβια. Η μικρούλα το πίστεψε και ξεκίνησε για το Περαχώρι.

Φεύγοντας, στο κάτω γεφύρι συνάντησε τον Παπουλάκη, ο οποίος την σταμάτησε και την ρώτησε:

-Τι σου είπε Χρυσούλα μου ο Λαδάς να πεις στην γυναίκα του.

Το κοριτσάκι του είπε. Τότε ο Άγιος της λέει:

-Άκουσέ με παιδάκι μου. Δεν είναι δεκατρία καράβια στο λιμάνι, αλλά δεκατρία ψάρια στο μαντήλι!

Πράγματι, έλυσε ο ίδιος το μαντήλι και μέτρησαν δεκατρία ψάρια. Αφού το ξανάδεσε, της είπε:

-Να το πας στο σπίτι του Λαδά και να πεις στην γυναϊκά του να σου δώσει το ένα ψάρι να το φας. Να της πεις ότι εγώ σου το είπα.

Έτσι και έγινε.

***

Μα) Στο παλιό δρόμο κάτω από το Περαχώρι μια ομάδα εργατών έκοβαν αγκωνάρια, δηλαδή πελεκούσαν πέτρες για το χτίσιμο σπιτιών. Κάποια μέρα στο σημείο που εργάζονταν εμφανιζόταν ένα πολύ μεγάλο φίδι, με αποτέλεσμα πολλοί εργάτες να φοβούνται και η εργασία να καθυστερεί.

Κάποιους από τους εργάτες, γνωστός ως Ασύδοτος Καραβίας, παράτησε θυμωμένος την δουλειά στη μέση και άρχισε να ανηφορίζει τρέχοντας προς το σπίτι του.

Φτάνοντας, συνάντησε το Παπουλάκη να τον περιμένει στο κατώφλι. Τότε, ακούει άναυδος να του λέει:

-Ήρθες να πάρεις το ντουφέκι για να σκοτώσεις το άκακο πλάσμα του Θεού; Γύρισε πίσω και δεν θα σας ξαναπειράξει πια.

Έτσι και έγινε • από εκείνη την μέρα το φίδι δεν ξαναφάνηκε.

***

Μβ) Κάποτε, ο Όσιος ανηφόριζε προς το Περαχώρι. Στο δρόμο του συνάντησε κάποια γυναίκα να πηγαίνει ανάστατη προς το Βαθύ. Ο Παπουλάκης την σταμάτησε και της λέει:

-Πάμε πίσω, γιατί εκεί που πηγαίνεις δεν κάνει να πας!

Η γυναίκα έμεινε ακίνητη, σαν να την χτύπησε κεραυνός! Πήγαινε για να καταγγείλει στις αστυνομικές αρχές μια γειτόνισσά της, με την οποία είχε τσακωθεί.

Μετανιωμένη γύρισε πίσω μαζί με τον Παπουλάκη.

Μγ) Η Βασίλω Τριλίβα-Καραστάθη από το Βαθύ, είχε τάξει να κάνει Θεία Λειτουργία στο μακρινό εκκλησάκι του Τιμίου Προδρόμου, στην θέση Ελληνικό του Μαραθιά.

Η ίδια όμως δεν μπόρεσε να παρευρεθεί, λόγω της ξαφνικής νεροποντής που ξέσπασε εκείνη την ημέρα. Περίμενε όμως τον ιερέα και τον ψάλτη να περάσουν από το σπίτι της μετά το πέρας της ακολουθίας για τα καθιερωμένα κεράσματα, φιλοδωρήματα κ.τ.λ.

Στο διάστημα αυτό δύο γυναίκες που γύριζαν με ξύλα από την εποχή, την πληροφόρησαν ότι ο συγκεκριμένος ιερέας λειτούργησε τελικά, στο εκκλησάκι του Αγίου Ευαγγελιστού Ιωάννου, της τοποθεσίας Θεολόγος.

Φαίνεται ότι λόγω των άσχημων καιρικών συνθηκών δεν μπόρεσαν ο παπάς με τον ψάλτη να φθάσουν στο μακρινό εκκλησάκι του Μαραθιά. Μετά από αυτό η Βασίλω στενοχωρήθηκε που δεν εκπληρώθηκε το τάμα της και σκεφτόταν να επιπλήξει άσχημα τον ιερέα, όταν αυτός θα πήγαινε στο σπίτι της.

Πριν ακόμα ωριμάσει αυτή η σκέψη μέσα της, χτύπησε η πόρτα του σπιτιού της. Στο άνοιγμά της είδε τον ασκητή Ιωακείμ. Άκουσε έκπληκτη τότε, να της λέει επιτακτικά: Αυτό που σκέφτεσαι να κάνεις στον ιερέα του Θεού, μην το κάνεις και το ίδιο είναι• εννοώντας ότι το τάμα της εκπληρώθηκε, άσχετα με τον τόπο που έγινε.

Το παραπάνω θαυμαστό γεγονός, πρέπει να το λάβουμε σοβαρά υπ' όψιν μας, όταν πέφτουμε στο σοβαρό αμάρτημα της ιεροκατάκρισης, ακόμη και στις περιπτώσεις εκείνες που νομίζουμε ότι το δίκιο είναι με το μέρος μας.

***

Μδ) Ο Αργύρης Μαρούλης σε ηλικία περίπου δώδεκα ετών είχε την πολύ κακή συνήθεια να βλαστημάει. Μια μέρα συναντήθηκε με τον Άγιο Παπουλάκη στην σκάλα της Μητρόπολης, που οδηγεί στην συνοικία Γυφτοχώρι. Ο Όσιος τον μάλωσε και του έβαλε στο στόμα τρία μικρά χαλικάκια που πήρε από κάτω.

-Κατάπια τα, παιδάκι μου, και δεν θα ξαναβλαστημήσεις ποτέ στην ζωή σου, του είπε.

Από τότε, παρόλο που ξενιτεύτηκε στην Ρουμανία και πέρασε πολλά βάσανα και δοκιμασίες, ποτέ δεν τον άκουσαν οι δικοί του να βλαστημάει.

***

Με) Η κυρά-Σταμάταινα, σύζυγος του Σταμάτη Μαυροκεφάλου, καταγόταν από το χωριό Κιόνι, αλλά μετά τον γάμο της ζούσε στο Βαθύ. Σπάνια ταξίδευε μέχρι το Κιόνι με την μπενζίνα (καϊκι), που έκανε την θαλάσσια διαδρομή Βαθύ-Κιόνι. Το καϊκι ξεκινούσε μια φορά την μέρα για το Κιόνι, έχοντας αφετηρία το τότε τελωνείο στο Βαθύ.

Ένα πρωινό, η Σταμάταινα κατέβηκε εκτάκτως στο λιμάνι για να φύγει, το καϊκι όμως ήταν πλήρες και δεν χώραγε άνθρωπο. Η ηλικιωμένη γυναίκα είχε ανάγκη να πάει στο χωριό της, αλλά κανένας δεν της παραχωρούσε την θέση του. Μέσα στην μπενζίνα βρισκόταν και ο Παπουλάκης που πήγαινε στα χωριά της Β. Ιθάκης μέσω Κιονίου.

Μόλις κατάλαβε το γεγονός με την γιαγιά-Σταμάταινα, την οποία εκτιμούσε και συχνά επισκεπτόταν, βγήκε αμέσως από την βάρκα, της έδωσε το χέρι του βοηθώντας την να μπει και την χαιρέτισε λέγοντας: Πήγαινε εσύ χριστιανή μου που βιάζεσαι. Εμέ δεν με πειράζει.

Όλοι μας στην Ιθάκη γνωρίζουμε πόσο συντομότερη είναι η διαδρομή Βαθύ-Κιόνι από την θάλασσα, συγκριτικά με τον ποδαρόδρομο η με κάρο της εποχής εκείνης.

Φτάνοντας το καϊκι στο μώλο του Κιονιού, ήταν εκεί ο Άγιος Παπουλάκης για να υποδεχθεί και να δώσει ξανά το χέρι του στην γιαγιά-Σταμάταινα, βοηθώντας την αυτή την φορά, να βγει έξω! Όλοι οι παρόντες σταυροκοπήθηκαν, ενώ στο καϊκι πολλοί καταντροπιιάστηκαν που δεν πρόσφεραν από την αρχή την θέση τους στην φτωχή γερόντισσα.

***

Μστ) Η πεθερά της κ. Μαργαρίτας Μωραϊτή (+2007) όταν ήταν μικρό κορίτσι πήγαινε μαζί με άλλα κοριτσάκια και ασπάζονταν το χέρι του Παπουλάκη. Τότε, της έλεγε ο Άγιος: Εσύ Μαριγώ μου, θα πάρεις έναν ξένο.

Πράγματι, έπειτα από πολλά χρόνια, η κ. Μαριγώ παντρεύτηκε Μανιάτη και όχι Ιθακήσιο. Στο σπίτι τους συχνά φιλοξενούσαν τον Άγιο. Το δωμάτιο όπου αναπαυόταν, διατηρείται μέχρι σήμερα.

***

Μζ) Σε κάποιο χριστιανικό σπίτι στο Βαθύ, είχαν καλέσει τον Παπουλάκη να γευματίσει μαζί τους. Η νοικοκυρά, σέρβριε στα πιάτα φακές. Τότε ο Άγιος της λέει: Ποτέ δεν έβαλα κόκκαλο στο στόμα μου και θα βάλω τώρα στα γεράματα; Το είπε αυτό, διότι το κουτάλι μέσα στο πιάτο ήταν κοκκάλινο.

***

Μη) Ο Πάνος Παπαδόπουλος, με το μικρό του καΐκι ονόματι Αγία Παρασκευή, έκανε εμπόριο μεταξύ Φρικών και Πρεβέζης.

Ένα πρωί, στην Πρέβεζα, του έδωσε κάποιος χριστιανός, δέκα δραχμές της εποχής εκείνης να τις δώσει στον Παπουλάκη. Όμως, ο καπετάνιος θεώρησε καλό να τις πάρει εμπόρευμα και μόλις θα έπιανε λεφτά, να τις έδινε στον Παπουλάκη.

Πράγματι, τις πήρε εμπορεύματα και το μεσημεράκι ξεκίνησε για τις Φρίκες. Δένοντας το καικι του στον μώλο συνάντησε τον Άγιο, ο οποίος του είπε με καλοσύνη γνωρίζοντας ίσως ότι ο Πάνος δεν είχε κακή πρόθεση:

-Μη στεναχωριέσαι Πάνο μου, γιατί σε βλέπω που στενοχωριέσαι, που δεν έχεις να μου δώσεις τις δέκα δραχμές που σου δώσανε στην Πρέβεζα. Όποτε πουλήσεις αυτά που έφερες και πιάσεις τα λεφτά, και όποτε μπορέσεις, μου τα δίνεις παιδί μου.

Ο καπετάνιος, συγκλονισμένος από το διορατικό χάρισμα του Αγίου, έσκυψε αμέσως με βουρκωμένα μάτια και ασπάστηκε το χέρι του.

Στην κατοχή των σημερινών απογόνων του Παπαδόπουλου, σώζονται επιστολές του Παπουλάκη, δυστυχώς φθαρμένες ανεπανόρθωτα από τον χρόνο. Σε κάποιες από αυτές υπογράφει ως: Ιωακείμ μοναχός, αγιορείτης.

***

Μθ) Η προγιαγιά της κυρίας Νίκης Ανδριανάτου στο χωριό Κιόνι, σεβόταν πολύ τον Άγιο Παπουλάκη, και πάντοτε φύλαγε, όπως εκείνος την συμβούλευε, ένα πιάτο φαγητό, μήπως τυχόν περάσει κανείς από το σπίτι της.

Κάποιο απόγευμα όμως πείνασε και νικημένη από την λιιμαργία έφαγε το πιάτο που είχε κρατήσει. Κατά το βραδάκι πέρασε έξω από το σπίτι της ο Άγιος και αφού η νοικοκυρά τον κάλεσε μέσα, της λέει αμέσως:

-Κάκεψε τώρα ο κόσμος! Εκεί που μαγειρεύουμε, βγάζουμε και ένα πιάτο στην άκρη μήπως διαβεί κανένας φτωχός να το φάει. Ύστερα όμως μας πεινάει και γυρίζουμε και το τρώμε!

-Ω παππούλη μου! Εγώ το έκαμα αυτό σήμερα• έφαγα το φαγητό που είχα φυλάξει.

-Μη πικραίνεσαι παιδί μου. Όμως έτσι πρέπει να κάνουμε, να σκεφτόμαστε ότι κάποιος φτωχός, μπορεί να μας χτυπήσει την πόρτα.
Αξίζει να σημειωθεί ότι την εποχή εκείνη η Ιθάκη ήταν γεμάτη φτωχούς πρόσφυγες από τις απέναντι ηπειρωτικές και πελοποννησιακές ακτές.

***

Ν) Η Χαρίκλεια Δ. Βλησμά (1849-1937), γνωστή ως Ράλλω, όταν ήταν νέα πήγαινε κάθε απόγευμα μαζί με άλλες κοπέλες από το Περαχώρι και μάζευαν ξύλα και χόρτα, τα οποία στη συνέχεια κατέβαιναν και τα πουλούσαν στο Βαθύ, για να εξοικονομήσουν τα προς το ζην. Κάθε πρωί, συναντούσαν τον Παπουλάκη στο σημείο Πελέκι, να ανεβαίνει προς το χωριό. Από σεβασμό οι κοπέλες, κατέβαζαν το δεμάτι από το κεφάλι, άφηναν τα χόρτα από το χέρι και έπαιρναν την ευχή του Οσίου.

Ένα πρωί, ξεκινώντας για το Βαθύ, λέει η Χαρίκλεια στις υπόλοιπες της παρέας:

-Βρε κοπέλες, αυτός ο καλόγερος μας έχει γίνει φόρτωμα. Κάθε πρωί να κατεβάζουμε το δεμάτι και τα λάχανα και να του φιλούμε το χέρι. Σήμερα εγώ θα περάσω και δεν θα του δώσω σημασία καμιά.

Όταν έφθασαν μετά από ώρα στο Πελέκι συνάντησαν για άλλη μια φορά τον Παπουλάκη. Γυρίζει αμέσως ο Άγιος και λέει στην Χαρίκλεια:

-Ωστε λοιπόν, έτσι! Η Χαρίκλεια δεν φιλεί σήμερα το χέρι του καλόγερου, γιατί της γίνηκε φόρτωμα!

Όλες οι κοπέλες έμεινα έμβρόντητες! Έκανα τον σταυρό τους και έτρεξαν αμέσως να ασπαστούν το χέρι του Οσίου.

***

Να) Κάποια μητέρα από την Πρέβεζα είχε ένα παιδί νευρικό, το οποίο εμπιστεύτηκε για ένα μικρό χρονικό διάστημα στα χέρια του Παπουλάκη. Το παιδί αυτό είχε πάει μαζί με τον Όσιο στον ορμίσκο της πόλης, που βρίσκεται κάτω από το χωριό Σταυρός. Ξαφνικά, φάνηκε να έρχεται κοντά τους από το μέρος της θάλασσας ένας ηλικιωμένος σεβάσμιος μοναχός, ίσως ο Άγιος Γεράσιμος, αφού απέναντι είναι η Κεφαλληνία, όπου πολιούχος της είναι.

Κάθισε δίπλα στον Όσιο Παπουλάκη, συζήτησαν για πολλά θέματα και ανάμεσα στα άλλα ανέφεραν ότι θα γεννήσει μια άτεκνη γυναίκα στην Λεύκη, ένα κοριτσάκι που θα το ονομάσουν Θεοπίστη.

Πράγματι, ζούσε τότε στην Λεύκη κάποια γυναίκα, η οποία εξαιτίας της ατεκνίας της, περνούσε τα πάνδεινα από τον σύζυγο και την πεθερά της. Όμως έπειτα από λίγο απέκτησε κοριτσάκι που το ονόμασε Θεοπίστη.

Ηλικιωμένοι κάτοικοι του χωριού, την θυμούνται γερόντισσα.

***

Νβ) Η Γεωργία Σπ. Κουβαρά-Μπαλή στο Σταυρό, ήταν έξι χρόνια παντρεμένη και δεν έκανε παιδιά. Κάποτε, περνούσε έξω από το σπίτι της ο Παπουλάκης.

-Γιατί κλαις Γιωργούλα; την ρώτησε.

-Τόσα χρόνια πέρασαν και δεν έχω κάνει παιδιά, παππούλη μου • του είπε.

-Θα κάμεις Γιωργούλα μου, θα κάμεις, της είπε. Μόνο που πρέπει να ανοίξεις (λειτουργήσεις) τρία εκκλησάκια• τον Άγιο Κωνσταντίνο στο Χάνι, τον Άγιο Ιωάννη στα Σπαθαράτα και την Ζωοδόχο Πηγή στα Στελλατάτα.

Όντως, μετά από αυτήν τη προσταγή του Οσίου η πρώτην άτεκνη γέννησε τρία παιδιά• δύο αγόρια και ένα κορίτσι.

***

Νγ) Όταν ο Άγιος παππούλης ασκήτευε στο δάσος του Αφεντικού λόγγου, ζούσε στο Περαχώρι μια οικογένεια που για κάποιον ανεξήγητο λόγο έχανε τα παιδιά της.

Ένα-ένα παιδί που μεγάλωνε λίγο, πέθαινε από κάποια ξανφική αρρώστια.

Απελπισμένη η δύστυχη μάνα πήγε στο δάσος να συμβουλευτεί τον Άγιο Παπουλάκη. Αφού την άκουσε προσεχτικά, της έδωσε κουράγιο και της είπε: Όταν θα βαφτίσεις το επόμενο παιδί που θα κάμεις, να βάλετε ένα μικρό παιδάκι για νουνό, να μην έχει αμαρτίες. Έτσι δεν θα ξαναχάσεις άλλο παιδί.

Η μητέρα όπως την συμβούλεψε ο Όσιος έπραξε και έκτοτε δεν ξανάχασε άλλο παιδί.

Το παραπάνω θαυμαστό γεγονός, υπογραμμίζει την τεράστια ευθύνη που έχουν οι ανάδοχοι προς τα πνευματικά τους παιδιά. Δυστυχώς σήμερα πολλοί αγνοούν την ιερή αυτή υποχρέωση, περιοριζόμενοι μόνο στα υλικά δώρα και όχι στην εν Χριστώ κατήχηση και βιωματική διδασκαλία που ενδεχομένως και οι ίδιοι να αγνοούν.

***

Νδ) Στον Παναγή Καραντζή-Κοσμέτο, κάτοικο του χωριού Κιόνι έλεγε με θλίψη ο Άγιος:

-Δεν πρόκειται να φας ψωμί από τα παιδιά σου Παναή. Ούτε από τον Γεράσιμο, ούτε από τον Γιάννη. Μόνο από τον Στάθη.

Έτσι και έγινε. Οι δύο πρώτοι όταν μεγάλωσαν ξενιτεύτηκαν στην Αυστραλία και στη Ρουμανία. Δεν ξαναγύρισαν στην Ιθάκη.

***

Νε) Η μικρή Χαρίκλεια Βλησμά πήγε κάποτε να ποτίσει τις γίδες του πατέρα της στις στέρνες της τοποθεσίας Αγιά του Περαχωρίου, κοντά στο μοναστήρι των Ταξιαρχών. Οι στέρνες αυτές δεν είχαν βέρα, δηλαδή κυλινδρικό περιτείχισμα, σώζονται δε μέχρι σήμερα.

Καθώς πότιζε τα ζώα, έπεσε ξαφνικά μια μικρή γίδα μέσα στην στέρνα. Κατά θεία συγκυρία περνούσε από εκεί ο Όσιος Παπουλάκης, ανεβαίνοντας από το φαράγγι της Γούβας. Στην πλάτη του είχε ένα σακκούλι τράγινο γεμάτο πέτρες.

-Χαρίκλειά μου, τι έχεις και κλαις; την ρώτησε.

-Μου έπεσε Παπουλάκη μου η γίδα στη στέρνα και θα με σκοτώσει ο πατέρας μου.

-Μην κάθεσαι παιδάκι μου, της είπε. Τρέξε γρήγορα στο μοναστήρι που είναι κόσμος και θερίζει και φώναξε να έρθει κάποιος να τον δέσουμε, να κατεβεί στην στέρνα για να βγάλουμε το ζώο.

Θρημώντας, ξεκίνησε η μικρή Χαρίκλεια για να φύγει.

-Μην κλαις Χαρίκλειά μου και θα έβγει η γίδα σου • την παρηγόρησε ο Άγιος.
Όπως εσκουάρησε (απομακρύνθηκε λίγο) το κορίτσι, άκουσε τον άγιο γέροντα να της φωνάζει:

-Χαρίκλεια, Χαρίκλεια, έλα πίσω και η γίδα σου εβγήκε!

Επιστρέφοντας πίσω η μικρή Χαρίκλεια αντίκρυσε σαστισμένη την μικρή γίδα έξω από την στέρνα να τινάζεται από τα νερά!

-Μα πως έγινε αυτό παππούλη μου;

-Μη σου φαίνεται παράξενο παιδάκι μου. Με την δύναμη και την βοήθεια του Θεού όλα γίνονται, αποκρίθηκε ήρεμα ο Όσιος.

Το θαυμαστό αυτό γεγονός, έκαμε εξαιρετική εντύπωση στην μικρή Χαρίκλεια. Ως το θάνατό της το διηγόταν στους άλλους με δάκρυα στα μάτια. Άφησε δε εντολή στα παιδιά και στα εγγόνια της να μην βγάλουν ποτέ την εικόνα του Αγίου Ιωακείμ από τα εικονίσματα του σπιτιού της.

***

Νστ) Μια γυναίκα στο Κιόνι μαγείρευε κρέας την Παρασκευή. Ο Άγιος περνούσε έξω από το σπιτικό της και την ρώτησε τι μαγειρεύει. Αυτή απάντησε... χόρτα!
Αργότερα, όπως διαπίστωσε με φόβο και ντροπή, ότι το κρέας που έβραζε είχε γεμίσει μικροσκοπικά σκουλήκια που επέπλεαν στο βραστό νερό.

***

Νζ) Ο Σπύρος Συρμής με τη σύζυγό του φιλοξενούσαν πολλές φορές στο σπίτι τους το σεβάσμιο αγιορείτη καλόγερο. Το σπίτι αυτό σώζεται μέχρι σήμερα σε καλή κατάσταση. Στην αυλή του υπάρχει μυρσίνη την οποία φύτεψε με τα ίδια του τα χέρια ο Άγιος.

Κάποτε ο Παπουλάκης είχε δώσει στη νοικοκυρά του σπιτιού δύο λαμπάδες να τις φυλάξει στην κασέλα. Έπειτα από αρκετές μέρες πήγε και τις ζήτησε. Ανοίγοντας την κασέλα η γυναίκα, έντρομη διαπίστωσε πως είχαν εξαφανιστεί.

Έπειτα από λίγη ώρα, αφού προσευχήθηκε, άνοιξαν ξανά την κασέλα, όπου μέσα υπήρχαν κατά παράδοξο τρόπο οι δύο λαμπάδες!

Η νοικοκυρά, από την μεγάλη της ταραχή, τράβαγε τα μαλλιά της.

-Άγιο του Θεού, τι ήταν τούτο το πράγμα που είδαν τα μάτια μου σήμερα;

-Μη φοβάσαι Σπύραινά μου, δουλειά του διαβόλου ήταν. Πάει τώρα, πέρασε.

***

Νη) Άλλη φορά, η Σπύραινα ξεκίνησε το πρωί, για το εκκλησάκι του Αγίου Σπυρίδωνα στις πηγές. Κοντά στις τοποθεσία Κάστρο συνάντησε δύο άγνωστους άνδρες, ντυμένους σαν αξιωματικούς. Τους καλημέρισε, όμως αυτοί δεν της απάντησαν. Παραξενεύτηκε η γυναίκα αλλά συνέχισε το δρόμο της δίχως να πει τίποτε άλλο.

Το μεσημέρι επέστρεψε σπίτι της, όπου δέχτηκε την επίσκεψη του αγίου παππούλη. Ξαφνικά, και δίχως εκείνη να αναφέρει κάτι, της λέει:

-Ποιούς συνάντησες Σπύραινά μου, πηγαίνοντας στον Άγιο Σπυρίδωνα;

-Δύο αξιωματικούς καλόγερé μου, αλλά δεν μου μιλήσανε, απάντησε έκπληκτη.

-Αχ Σπύραινά μου! Ήταν οι Αρχάγγελοι Μιχαήλ και Γαβριήλ, που το εκκλησάκι τους είναι λίγο παραπάνω.

-Άγιε του Θεού, είμαι ανάξια να βλέπω τέτοια πράγματα.

-Είσαι αγνή και καθαρή παιδί μου, για αυτό και στάθηκες άξια να τους δεις, απάντησε ο Όσιος.

***

ΝΘ) Στο χωριό Ανωγή, ζούσε ο Ανδρέας Τουρλής με την γυναίκα του. Συχνά, τους επισκεπτόταν ο Παπουλάκης με σκοπό να νουθετεί τον Ανδρέα που ήταν πολύ νευρικός, και ιδιότροπος. Κάποια νύχτα ανησυχούσε η σύζυγος για τον Ανδρέα, διότι είχε πάει στον Σταυρό, και αργούσε. Πέρασε τότε από το σπίτι της ο Άγιος και κάθισε μαζί της κοντά στο τζάκι.

-Μη στενοχωριέσαι Αντριόσα και θα γυρίσει ο άντρας σου. Κάτι συνάντησε στο δρόμο του και φοβήθηκε. Δεν θα πάθει τίποτε, θα έρθει.

Μετά από λίγο γύρισε ο Ανδρέας κάτωχρος και ταραγμένος. Όπως διηγήθηκε, παρουσιαζόταν μπροστά του ένα ασκούπι (δερμάτινο ασκί) από φωτιά, και τον εμπόδιζε στο δρόμο του.

-Ανδρέα μου, του είπε η γυναίκα του, ο Άγιος παππούλης μου είπε ότι έχεις επάνω σου, από την κορφή του κεφαλιού σου μέχρι τα νύχια των ποδαριών σου, μια λουρίδα κακού, και αυτή πασχίζει να σου βγάλει. Μόνο Ανδρέα μου, να σταματήσεις να είσαι βλάσφημος και νευρικός, για να φύγει αυτό το κακό, πάνωθές σου.

Αυτά του έλεγε η γυναίκα του, και από τότε ο Ανδρέας άλλαξε ζωή, και άκουγε με σεβασμό, τις συμβουλές του Οσίου Ιωακείμ.

***

Ξ) Μια γυναίκα στο χωριό Ανωγή, είχε κάνει άσχημη γέννα και κειτόταν εξασθενημένη λεχώνα στο κρεβάτι. Ο Όσιος Παπουλάκης θέλησε να την επισκεφτεί. Πέρασε πρώτα από κάποιο άλλο σπίτι του χωριού και ζήτησε λίγο κρασί, να το πάει στην λεχώνα.

Δεν έχω παππούλη μου, απάντησε η νοικοκυρά. Ο Άγιος ξεκίνησε να φύγει. Την στιγμή που διάβαινε το κατώφλι της αυλής -ω του θαύματος- ακούστηκε από το κατώι του σπιτιού ένας δυνατός κρότος από το βαρέλι που έσπασε! Αμέσως το κρασί άρχισε να χύνεται κάτω από την πόρτα.

-Παππούλη, παππούλη μου, πάει το κρασί μου!

-Μη φωνάζεις κυρά μου, μην ταραξέσαι. Ούτε είχες, ούτε και έχεις, απάντησε ο Όσιος.

***

Ξα) Στο χωριό Κιόνι ο Άγιος πήγαινε τακτικά στο σπιτάκι μιας φτωχής γερόντισσας, γνωστής με το όνομα Γαρούφω. Κάποτε όμως, μια κακοπροαίρετη γειτόνισσα τους συκοφάντησε. Η γριούλα πικράθηκε πολύ, όμως από ντροπή δεν είπε τίποτε. Αυτός το κατάλαβε και της λέει:

-Μη στενοχωριέσαι γρια Γαρούφω. Η Μητσαλού που μας συκοφάντησε θα βγάλει το καρμπόνι (ψευδάνθρακα) μέσα στη μύτη και θα βρομέψει. Στην κηδεία της δεν θα την ασπαστεί κανένας.

Όλα επαληθεύτηκαν κατά την πρόρρηση του Αγίου.

***

Ξβ) Ο Γεράσιμος Ράζος επέστρεφε από τα κτήματά του, όταν κοντά στην παραλία Δεξιά, συνάντησε τον Παπουλάκη και βάδιζαν μαζί προς το Βαθύ. Ο Γεράσιμος προχωρούσε μπροστά με τα δύο γαϊδούρια του φορτωμένα ξύλα και ο Παπουλάκης ακολουθούσε από πίσω. Του ζήτησε ένα τάληρο, ο Γεράσιμος όμως απάντησε αρνητικά.

Φτάνοντας στο Βαθύ, ο Ράζος πήγε στο σπίτι του και ο Παπουλάκης ακριβώς από κάτω, στο σπίτι της Μαριγώς του Αλιβίζη.

Όταν μπήκε ο Γεράσιμος να αφήσει τα σακούλια του μέσα, έφυγαν οι γαϊδαροι φορτωμένοι όπως ήταν, πήγανε μπροστά από το σπίτι που έμενε ο Άγιος, πάνω στην μάντρα (λιθιά) και πέσανε από κάτω!

-Γεράσιμε, Γεράσιμε, κοίτα! φώναξε ο Παπουλάκης. Οι γαϊδαροί σου ήρθαν και πέσαν από εδώ, γιατί στο Κάστρο σου ζήτησα ένα τάληρο. Είχες δύο στο ζωνάρι σου Γεράσιμε και δεν μου έδωσες.

***

Ξγ) Στο οικισμό Λαχός, κατοικούσε ο ξάδελφος του Οσίου Νικολής Πατρίκιος με την σύζυγό του Ζαχαρένια. Πολλές φορές φιλοξενούσαν τον γέροντα, ιδίως τις κρύες χειμωνιάτικες νύχτες. Αναπαυόταν στο μαγεριό του σπιτιού, πάνω σε μια κασέλα. Κάποια νύχτα, πολύ αργά, ξύπνησε ο Νικολής και πηγαίνοντας στο μαγεριό, ανακάλυψε προς ο Παπουλάκης δεν βρισκόταν εκεί. Βγήκε τότε έξω στην αυλή όπου αντίκρουσε έκθαμβος ένα εξάισιο και πρωτόφαντο θέαμα: ο Άγιος προσευχόταν μέσα σε ένα δυνατό φως, χωρίς να πατούν τα πόδια του στη γη. Ο Νικολής οπισθοχώρησε κατάπληκτος κάνοντας συνεχώς τον σταυρό του. Αργότερα, τον καθησύχασε λέγοντας: Δεν έπρεπε να φοβηθείς Νικολή, την προσευχή μου έκανα.

Ακόμη, του σύστησε να μην αναφέρει σε κανέναν το γεγονός.

***

Ξδ) Άλλη φορά, πηγαίνοντας ο Νικολής πριν ξημερώσει το ταχυδρομείο στο Βαθύ, συναντούσε τον Παπουλάκη και βάδιζαν μαζί. Υπήρξαν περιπτώσεις που ο Άγιος προπορευόταν βιτσίζοντας σταυροειδώς με μία βέργα τον αέρα, σαν κάτι να έδιωχνε.

Στις απορίες του ξαδέλφου του απαντούσε: Μη φοβάσαι Νικολή, σου καθαρίζω τον δρόμο να περάσεις.

***

Ξε) Ο δεκάχρονος Δημήτρης Παξινός-Πάρος έβγαλε σε όλο του το σώμα οζόδες ερύθρημα. Παντού γέμισε κόκκινες και κίτρινες φόλες, δηλαδή φουσκάλες. Πονούσε πολύ, και η κατάσταση του ήταν ανησυχητική. Ο γιατρός στο χωριό Σταυρός, δεν κατάφερε να προσφέρει κάποια σημαντική βοήθεια.

Ο πατέρας του παιδιού Ιωάννης, έχοντας μεγάλη ευλάβεια προς τον Παπουλάκη, ξεκίνησε με τα πόδια από το χωριό του για το Περαχώρι, όπου βρισκόταν ο Όσιος. Την συγκεκριμένη όμως μέρα ο Παπουλάκης βρισκόταν στο μοναστήρι των Καθαρών. Με το διορατικό του χάρισμα κατάλαβε πως τον αναζητεί ο πονεμένος πατέρας και είπε στον ηγούμενο της μονής: Θα έρθει ο Γιάννης ο Πάρος από το Σταυρό, και θα με γυρέψει για το παιδί του. Πες του ότι εγώ πάω να το σταυρώσω και να μην ανησυχεί γιατί θα γίνει καλά.

Έτσι και έγινε• ο Άγιος πήγε στο σπίτι του Παξινού, σταύρωσε το άρρωστο παιδί με το κομποσχοίνι του και ώσπου να επιστρέψει ο πατέρας, είχε γίνει εντελώς καλά.

***

Ξστ) Η Σταμούλα Πατέρη από το Περαχώρι, κατηφόριζε δρομαία κάποιο βράδυ το μονοπάτι που συνέδεε το χωριό της με το Βαθύ. Στην αγκαλιά της κρατούσε τυλιγμένο σε κουβέρτα το άρρωστο παιδί της, πηγαίνοντάς το στο γιατρό.

Στην θέση Πελέκι συνάντησε τον Όσιο Γέροντα Ιωακείμ.

-Που πας Σταμούλα τέτοια ώρα;

-Πάω παπούλη το παιδί μου στο γιατρό. Είναι πολύ άρρωστο.

-Πάμε πίσω κόρη μου. Το παιδί σου δεν χρειάζεται πλέον γιατρό.

Ξετυλίγοντας τη κουβέρτα η πονεμένη μάνα, είδε ότι το παιδί της είχε ξεψυχήσει.

***

Ξζ) Κάποιες κοπέλες από το χωριό Ανωγή, είχαν κατέβει στην παραλία Χαλκιάς για να πλύνουν χαλιά. Εκεί ένας ψαράς από το Κιόνι, τους έδωσε ένα χταπόδι να το δώσουν στον Παπουλάκη που βρισκόταν τότε στο χωριό τους. Αυτές επιστρέφοντας στην Ανωγή, έφαγαν τον ολό (αυλό), που υπάρχει στο εσωτερικό μέρος της κουκούλας του χταποδιού.

Όταν έδιναν το χταπόδι στο Παπουλάκη, αυτός τους είπε:

-Α! Καταργάρες, το χταπόδι το φέρατε, αλλά τον ολό το επήρατε!

***

Ξη) Ο βοσκός Ανδρέας Παϊζης καταγόταν από το χωριό Ανωγή, και έβοσκε τα γίδια του στη θέση Μούρσι, μεταξύ των οικισμών Σταυρού και Λεύκης. Κάποια μέρα συναντήθηκε με τον Παπουλάκη, ο οποίος πήγαινε με το μαστουνάκι του στο Βαθύ.

Βλέποντας τον Ανδρέα στον δρόμο να κλαίει και να οδύρεται, τον ρώτησε:

-Τι σου συμβαίνει Ανδρέα και είσαι στενοχωρημένος;

-Παπούλη μου, τα γίδια μου είναι πεσμένα κάτω και δεν τρώνε, είναι άρρωστα.

Ο Άγιος κοίταξε τα άρρωστα ζώα και τον ρώτησε:

-Μήπως υπάρχει εδώ κοντά καμιά λίμπα (γούρνα) για να μου φέρεις νερό.

Ο Ανδρέας απάντησε θετικά, και έφερε λίγο καθαρό νερό στον Όσιο. Αυτός στη συνέχεια, βγάζοντας ένα γυάλινο μπουκαλάκι με αγιασμό, το συμπλήρωσε με το νερό και αφού το σταύρωσε τρεις φορές με το αγίο του χέρι το έδωσε στο βοσκό.

-Ράντισε με αυτό το νερό τα ζώά σου και θα γίνουν καλά.

Ο Ανδρέας έκανε αμέσως ότι του είπε ο Άγιος. Μόλις ράντισε τα ζώά του, αμέσως αυτά σηκώθηκαν και άρχισαν να βόσκουν!

Το μπουκαλάκι του Παπουλάκη με το αγίασμα φυλάχθηκε με περισσή ευλάβεια στο εικονοστάσι της οικογένειας του ταπεινού βοσκού, ως πολύτιμο κειμήλιο της αγιοσύνης του Παπουλάκη. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός, ότι διατηρήθηκε κατακάθαρο πάνω από 150 χρόνια. Ο γιος του βοσκού Παναγιώτης Παΐζη διατηρούσε την ποσότητα του αγιάσματος (νερό της βροχής), φροντίζοντας σχολαστικά να μην έρχεται σε επαφή το νερό με τα χέρια του η με κάτι άλλο. Το νερό, έπρεπε να μπει καθάριο στο μπουκάλι, κατευθείαν από τον ουρανό.

Το μπουκαλάκι αυτό σώζεται μέχρι σήμερα στο σπίτι του κ. Γεωργίου Π. Παΐζη, απογόνου του Ανδρέα.

***

ΞΘ) Ο Νικόλαος Δενδρινός (Καραμπούλης), από την ενορία της Βλαχεραΐνας στο Βαθύ, το έτος 1865, σε ηλικία εννέα περίπου χρονών, αξιώθηκε να δει τον Όσιο Ιωακείμ να μην πατά στην γη! Πολλές φορές, εξιστορούσε το συγκλονιστικό αυτό γεγονός της παιδικής του ηλικίας στην μητέρα του και στους γνωστούς του. Το γεγονός αυτό, τόσο το σημάδεψε, ώστε σε όλη του τη ζωή, υπήρξε υπόδειγμα καλού και ευλαβεστάτου χριστιανού.

***

Ο) Περί το έτος 1847, ο Αναστάσης Φλόκας –προπάππος του σημερινού ιερέα Σπυρίδωνος Φλόκα- εργαζόταν ως μυλωνάς στους μύλους της Βίγλας, ορεινής τοποθεσίας μεταξύ των χωριών Σταυρός-Κιόνι.

Κάποιο απόγευμα, ο Αναστάσης ήταν πολύ στενοχωρημένος διότι είχαν περάσει πολλές μέρες χωρίς να δουλέψει ο μύλος, λόγω της παντελούς άπνοιας που επικρατούσε.

Το συγκεκριμένο απόγευμα, δέχθηκε την επίσκεψη του Αγίου Παπουλάκη, ο οποίος ερχόμενος από την Ανωγή, κατευθυνόταν προς το χωριό Κιόνι.

Ο Γέροντας, ζήτησε από τον Αναστάση να του δώσει λίγο αλεύρι για κάποια άπορη οικογένεια προσφύγων που ζούσε στο Κιόνι.

Ο Αναστάσης έφερε αντιρρήσεις επειδή ο μύλος δεν ήταν δική του ιδιοκτησία, αλλά δούλευε ως εργάτης σε αυτόν. Συγχρόνως είπε ότι αδυνατούσε να του δώσει από το ξαΐ* του μύλου.

Ο Γέροντας τότε του είπε: Αναστάση μου, μην στενοχωριέσαι. Ο μύλος δεν κουτσαίνει από δύο φουχιές αλεύρι. Ο Θεός θα τα οικονομήσει και θα στο ξεπληρώσει.

Και να ξέρεις ότι θα φυσήξει αέρας και μόλις φτάσω στο Κιόνι, θα τα έχεις αλέσει όλα!

Και πράγματι• με την αναχώρηση του Οσίου Ιωακείμ για το Κιόνι άρχισε να φυσά δυνατός άνεμος.

Τα πανιά του μύλου άρχιζαν να γυρίζουν και μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα η μυλόπετρα είχε αλέσει όλον τον καρπό, προς μεγάλη έκπληξη και συγκίνηση του Αναστάση.

Φτάνοντας ο Άγιος στο Κιόνι, παρέδωσε το αλεύρι σε φτωχή οικογένεια προσφύγων ονόματι Λάτση, η οποία υπέφερε έχοντας πέντε παιδιά νηστικά, και δύο γέρους κατάκοιτους.

*ξάϊ (ξάγι): η σε είδος ορισμένη αμοιβή του μυλωθρού.

***

Οα) Ο τσαγκάρης Άγγελος Τρούπος-Μπουρής είχε ένα κότσυφα κλεισμένο σε μεγάλο κλουβί, έξω από το κατάστημά του στο Βαθύ. Ο Άγιος Γέροντας περνούσε τακτικά από εκεί και συνιστούσε στον Άγγελο να αφήσει το πουλί ελεύθερο.

Ο Άγγελος στην αρχή αρνιόταν λέγοντας:

-Κρίμα δεν είναι Παπουλάκη μου να το αμολήσω έπειτα από τόσο κόπο που έκαμα για να το βρω;

Τότε ο Όσιος σταύρωσε με το χέρι του τον κότσυφα και του είπε:

-Άφησέ το ελεύθερο και να είσαι σίγουρος πως δεν θα το χάσεις.

Και πράγματι• ενώ το πουλί πετούσε ελεύθερο όλη την ημέρα, τα απογεύματα επέστρεφε στο κλουβί του.

***

Οβ) Κάποτε ο Άγιος έφθασε κουρασμένος και διψασμένος σε ένα πηγάδι της τοποθεσίας Παλιόμυλοι, η οποία βρίσκεται κοντά στον οικισμό Λαχός. Ξεκουράστηκε κάτω από την σκία των δένδρων, ήπια δροσερό νερό, και ευφράνθηκε. Το ευλόγησε και ευχήθηκε στην ιδιοκτήτρια Ανδριάννα Βρεττού το νερό του να είναι αστείρευτο και κατακάθαρο, όπως και παραμένει. Και αν κάποιες φορές αδειάζει, ευχήθηκε μέχρι το πρωί να το βρίσκει γεμάτο. Την προειδοποίησε όμως ποτέ να μην εμπορευτεί για χρήματα το καθαρό νερό του πηγαδιού.

Κατά την δεκαετία του 1970 το πηγάδι ανήκε στην εγγονή της Ανδριάννας Βρεττού, Αφροδίτη, η οποία διαμένει στην γειτονική Λευκάδα. Όταν κάποιο καλοκαίρι ήρθε στην Ιθάκη, της ζήτησε η κ. Σοφία Γρίβα να αγοράσει το νερό. Αυτή δέχθηκε. Αμέσως όμως είδαν ότι στο πηγάδι δεν είχε μείνει στάλα νερό! Τότε θυμήθηκε με πολλή συγκίνηση την ιερά παρακαταθήκη της γιαγιάς της και ζήτησε συγγνώμη από τον Άγιο. Σε δύο μέρες το πηγάδι ήταν ξανά γεμάτο νερό, από το οποίο πήρε η κ. Σοφία δωρεάν.

***

Ογ) Ο αρχιεπίσκοπος Κερκύρας Ευστάθιος Βουλισμάς, ο εξ Ιθάκης (1819-1895), είχε στην Ιθάκη ένα μεγάλο σπίτι, αδελφομοίρι με τον αδελφό του. Το αρχοντικό αυτό βρισκόταν στο Βαθύ, στο λεγόμενο φλαρέϊκο χωράφι, τοποθεσία που μετά τους σεισμούς του 1953 ονομάστηκε Εριχώ. Όλος ο κόσμος θαύμαζε το υπέροχο αυτό

σπίτι. Μια μέρα περνούσε από εκεί ο Άγιος Παπουλάκης. Κοίταξε θλιμμένα το σπίτι και είπε στην μητέρα του επισκόπου Ευσταθίου:

-Καλά είναι τα όμορφα σπίτια κυρα-Μαρινέτα, μα όταν τα αγγίζει ο χάρος, χάνουνε την ομορφιά τους και τότε σου φαίνονται όλα μαύρα. Ο,τι και να συμβεί κάνε υπομονή, και ο Θεός να σου δώσει δύναμη και κουράγιο. Ο,τι ορίσει ο Κύριος. Τα παράξενα τούτα λόγια επαληθεύτηκαν λίγο καιρό αργότερα, όταν πέθανε ξαφνικά ο μονάκριβος εγγονός της κ. Μαρινέτας και ανηψιός του αρχιερέως. Συγκεκριμένα, όταν ο επίσκοπος Ευστάθιος ήρθε στην Ιθάκη, πήγε στο λιμανάκι του Πίσω Αετού να τον παραλάβει ο 18χρονος ανηψιός του Αναστάσης για να τον φέρει στην πρωτεύουσα Βαθύ. Μαζί του είχε δύο μουλάρια, ένα για το θείο του και το άλλο για τα πράγματα.

Ήταν καλοκαίρι, η ζέστη αφόρητη και ο Αναστάσης ιδρωμένος ήπιε κρύο νερό από το πηγάδι του Αϊ-Γιώργη που υπάρχει μέχρι σήμερα δίπλα από το ομώνυμο εκκλησιάκι. Αυτό είχε ως τραγικό αποτέλεσμα να πέσει στο κρεβάτι άρρωστος με πολύ υψηλό πυρετό, και σε τέσσερις μόλις μέρες να σβήσει. (Όταν έγινε το δυσάρεστο αυτό

γεγονός, ο Ευστάθιος Βουλισμάς ήταν καθηγητής στην Ιόνιο Ακαδημία της Κέρκυρας. Το έτος 1884 εκλέχτηκε αρχιεπίσκοπος Κερκύρας).

Οδ) Όταν οι εργάτες έσκαβαν στην περιοχή του Αετού για πηγάδι, είχαν κουραστεί πολύ γιατί παρ' όλες τις προσπάθειές τους δεν έβρισκαν νερό.

Περνούσε τότε από εκεί ο Παπουλάκης και με το μπαστούνι του τους υπέδειξε το κατάλληλο μέρος. Ταυτόχρονα, τους είπε: Όταν σκάψετε σε αρκετό βάθος, θα βρείτε μια οριζόντια πλάκα. Ανασηκώστε την και θα βρείτε το νερό που ζητάτε.

Πράγματι, η πρόρρηση του Αγίου επαληθεύτηκε. Το πηγάδι αυτό υπάρχει μέχρι σήμερα στον Αετό, δίπλα ακριβώς στον παραλιακό δρόμο. Το νερό του είναι αστείρευτο και γλυκύτατο.

***

Οε) Ο Άγιος περνούσε τακτικά από το σπίτι του Πάνου Κουτσουβέλη στα Μαντζαράτα, συνοικία στο Βαθύ. Εκεί τα βράδια δειπνούσε μαζί τους ο,τι φτωχικό είχαν και καθοδηγούσε την οικογένεια στο δρόμο του Θεού. Συνήθιζε δε πάντοτε να κάθεται πάνω σε μια μικρή κασέλα.

Κάποιο απόγευμα, την ώρα που σιδέρωνε τα ρούχα η νοικοκυρά του σπιτιού, χτύπησαν για τον εσπερινό οι καμπάνες του ενοριακού ναού της Παναγίας στο Γαρδελάκι.

Τότε αυτή είπε ειρωνικά: Για κοίταξε, που κρεμαστήκανε οι παπάδες από τις καμπάνες για τη λειτουργία.

Έπειτα από αρκετή ώρα ήρθε στο σπίτι ο άγιος γέροντας Ιωακείμ. Τι κάνεις Αντριάννα παιδί μου; ρώτησε την νοικοκυρά. Τι να κάνω γέροντά μου, σιδερώνω τις μπουγάδες, απάντησε αυτή.

Δεν είδες Αντριάννα μου που κρεμαστήκανε απόψε οι παπάδες από τις καμπάνες για την λειτουργία; της είπε ο Άγιος.

Η Αντριάννα συγκλονισμένη σταυροκοπήθηκε και ζήτησε αμέσως συγχώρηση από τον διορατικό γέροντα.

***

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ .

Θαύματα μετά την κοίμηση του Οσίου.

Α) Η Μαγδαληνή Φλόκα-Συκιώτη, κάτοικος Σταυρού, μας αφηγείται:

Πριν αρκετά χρόνια ήμουν πολύ άρρωστη από δύσπνοια. Όπως ήμουν στο κρεβάτι, είδα μεταξύ ύπνου και ξύπνιου πως βρέθηκα μπροστά από το μνημείο του Αγίου Παπουλάκη. Κατεβαίνοντας τα σκαλιά του μνημείου κατάλαβα κάποιον να είναι πίσω μου. Γυρνώντας είδα τον Άγιο με τα γκρίζα του άμφια και στο κεφάλι το κουμπουράκι του. Όθε πας, θα σε ακολουθάω, μου είπε με καλοσύνη. Ταράχτηκα και ξύπνησα. Τα είπα όλα στη μητέρα μου που καθόταν δίπλα μου. Είπα επίσης ότι δεν έχω να του τάξω γιατί δεν έχω την δύναμη. Μόνο όσο ζω θα του φτιάχνω το δίσκο του στο μνημόσυνο που γίνεται κάθε χρόνο. Όλος ο κύκλος της αρρώστιάς μου ήταν πέντε χρόνια. Η επιστήμη δεν ήξερε να μου πει τίποτε. Με τη βοήθεια του Αγίου έγινα καλά, και εγώ εφ' όρου ζωής φτιάχνω το δίσκο με τα κόλλυβα στο μνημόσυνό του.

***

Β) Η Ισμήνη Καλαδελφού, κάτοικος Σταυρού, το 1936, σε ηλικία 11 ετών, βοηθούσε στις αρχαιολογικές ανασκαφές που γίνονταν στην τοποθεσία Πηλικάτα. Μάζευε σπασμένα κομμάτια από αγγεία, τα οποία έπλενε σε ειδικό φάρμακο. Το μικρό κορίτσι στενοχωριόταν πολύ για τον πατέρα της Τριαντάφυλλο, ο οποίος ήταν άρρωστος από το στομάχι του και υπέφερε πολύ.

Όπως ήταν σκυμμένη στο χωράφι, όπου εργαζόταν, άκουσε βήματα πίσω της, και γυρνώντας βλέπει τον Άγιο με το σκουφάκι και το μπαστουνάκι του, φορώντας γκρίζα παλιά ράσα και με τα άσπρα του μακριά γένια.

Άναυδη, άκουσε να της λέει με καλοσυνάτη, ήρεμη φωνή:

-Μην κλαις παιδάκι μου, και θα του περάσει του πατέρα σου. Μόνο σήκω και πήγαινε να ανάψεις το καντήλι του Άϊ-Γιώργη και του Αγίου Παππούλη που είναι σβηστά, και του πατέρα σου θα περάσει..

Αμέσως μετά, ο Άγιος προχώρησε λίγο μπροστά, και χάθηκε από τα μάτια της. Γρήγορα η μικρή Ισμήνη ζήτησε άδεια από την υπεύθυνη αρχαιολόγο κ. Μπέντον και παίρνοντας μαζί της την θεία της Αθανάσινα Κουβαρά, πήγε γονατιστή στο μνήμα του Αγίου και άναψε το καντηλάκι του. Κατόπιν πήγε και στο εκκλησάκι του Αγίου Γεωργίου.

Όντως, ο πατέρας της μετά από λίγο ανάρρωσε και έγινε εντελώς καλά. Όλοι δόξασαν τον Θεό, και τον Άγιο του Ιωακείμ, ο οποίος για την κ. Ισμήνη είναι ένας Άγιος ολοζώντανος.

***

Γ) Ο Γεράσιμος Κουβαράς από τον Σταυρό (+1994), κατά τον ελληνοϊταλικό πόλεμο του 1940 είχε παρουσιαστεί στο Μεσολόγγι. Από εκεί ξεκίνησαν για τα Ιωάννινα. Εκεί κατατάχτηκε στην 4η Μεραρχία. Μπαίνοντας στην Αλβανία, βαδίζανε την νύχτα, για το φόβο των αεροπλάνων.

Κάποιο βράδυ, σε τοποθεσία έξω από την Κλεισούρα, όπου είχαν στρατοπεδεύσει, είδε στον ύπνο του ότι βρισκόταν πίσω από το ιερό της Αγίας Βαρβάρας, όπου ο τάφος του Παπουλάκη.

Την επόμενη μέρα, ενώ στην αρχή αισθανόταν καλά, αιφνιδίως παρουσίασε υψηλό πυρετό, συνοδευόμενο με εμέτους. Ο νοσοκόμος του έδωσε ασπιρίνες, χωρίς όμως κάποια ουσιαστική βελτίωση κατά τη διάρκεια της νύχτας.

Όταν ξημέρωσε, ο πυρετός είχε ελάχιστα μειωθεί. Ο νοσοκόμος συνεννοήθηκε με τον λοχαγό του καταυλισμού να οδηγηθεί ο ασθενής στον γιατρό, που βρισκόταν δύο ώρες πορεία μακριά τους. Πράγματι, οδηγήθηκε εκεί, όπου κάθισε τρεις μέρες, χωρίς ο γιατρός να μπορέσει να του βρει κάτι.

Επιστρέφοντας στον καταυλισμό, αντίκρουσε με δέος ότι στο σημείο που βρισκόταν η σκηνή του, είχε κονιορτοποιηθεί από τους ιταλικούς όλμους. Οι ανθρώπινες απώλειες ήταν πολλές. Εκεί έμαθε ότι ο βομβαρδισμός, έγινε λίγο μετά την αναχώρησή του για τον γιατρό.

***

Δ) Η Αναστασία Καλλινίκου στο χωριό Ανωγή, όταν γέννησε το πρώτο της παιδί, έπλενε τα σπάργανά του μέσα σε μια πέτρινη πελεκητή γούρνα. Πάνω σε αυτήν ξεκουραζόταν ο Άγιος Παπουλάκης, όταν παλαιότερα περνούσε από το σπίτι τους.

Μια νύχτα είδε στον ύπνο της τον Άγιο να την σκουντά και να της λέει:

-Αναστασά, Αναστασά, αυτό που κάνεις δεν μου αρέσει, μέσα στη γούρνα να πλένεις τα σπάργανα του παιδιού!

Αμέσως, ξύπνησε αναστατωμένη το σύζυγό της Δημήτρη, και αφού του εξιστόρησε το ολοζώντανο όνειρο που μόλις είχε δει, έτρεξαν μαζί στην αυλή του σπιτιού και αναποδογύρισαν ξανά την γούρνα, έτσι όπως ήταν παλαιότερα όταν καθόταν ο Άγιος.

Ακολούθησε το εξής θαυμαστό γεγονός• από την τρύπα που είχε η γούρνα για την έξοδο του νερού, μπήκε μελίσι με αποτέλεσμα αυτή η πέτρινη κυψέλη να χαρίζει στην οικογένεια άφθονο μέλι.

***

Ε) Η Χιονία Αργανέλη-Πατρικίου, το 1968, σε ηλικία 7 περίπου ετών, έπαιζε με την φίλη της Βασιλική Παξινοπού, σε ένα δωμάτιο της οικίας της γιαγιάς της Μαργαρίτας Μωραϊτή. Στο δωμάτιο αυτό, φιλοξενούσε τα παλαιότερα χρόνια τον Άγιο Παπουλάκη.

Όπως έπαιζαν αμέριμνα τα δύο κοριτσάκια, είδαν και οι δύο μέσα σε ένα απαλό σύννεφο έναν συμπαθέστατο γεροντάκο με μαύρα ξεθωριασμένα ράσα και άσπρη μακριά γενειάδα. Τα κοριτσάκια βγήκαν ξαφνιασμένα έξω. Η μικρή Χιονία κάλεσε τον παππού της φωνάζοντας νοννό, γυρίζοντας όμως στο δωμάτιο δεν είδαν κανέναν.

***

Στ) Στις αρχές του 20ου αιώνα ζούσε στο Πλοέστι της Ρουμανίας η οικογένεια Ν. Συκιώτη-Μπουλούμπαση από τον Σταυρό. Ήταν πολλοί πλούσιοι και είχαν κάνει πολλές δωρεές στην Αγία Βαρβάρα.

Αυτοί είχαν έναν γιο, που έπασχε από κάποια ανίατη νόσο. Οι γιατροί, τους είχαν απελπίσει. Οι δυστυχισμένοι γονείς απόθεσαν τις ελπίδες τους στην Αγία Βαρβάρα και στον Όσιο Παπουλάκη. Έταξαν μάλιστα και μία καμπάνα.

Και στους δύο γονείς παρουσιάστηκε στον ύπνο τους ο Όσιος Ιωακείμ, ο οποίος τους παρηγόρησε λέγοντας:

-Μην φοβάστε, το παιδί σας θα γίνει καλά.

Το άρρωστο παιδί, πολύ γρήγορα ανάρρωσε και οι γονείς εκπληρώνοντας το τάμα τους, πήγαν την καμπάνα στον ναό της Αγίας Βαρβάρας. Επειδή όμως ήταν μεγάλη, έγινε ανταλλαγή με την καμπάνα του ναού της Μεταμορφώσεως του Κυρίου.

***

Ζ) Το καλοκαίρι του 1922 ο βοσκός Σπύρος Παΐζης από το Σταυρό, κοιμόταν στην ύπαιθρο, φυλάγοντας το κοπάδι του. Κάποια στιγμή, αντίκρουσε ένα λαμπρό φως μέσα στο σκοτάδι της νύχτας. Το φως ξεκινούσε από το βουναλάκι της Βίγλας, όπου το εκκλησάκι του Αγίου Νικολάου, και αφού υψώθηκε στον ουρανό, έπεσε μέσα στο κοιμητήριο της Αγίας Βαρβάρας, όπου και ο τάφος προσκύνημα του Αγίου Παπουλάκη.

***

Η) Η Ακριβή Λεκατσά-Μπαμπάτσικου είχε μείνει χήρα πολύ νέα με τρία ορφανά παιδιά, τον Βασίλη, την Ευτυχία και την Άννα. Υπέφεραν πολύ, γιατί είχαν μεγάλη φτώχεια. Ο μικρός Βασίλης αρρώστησε από πνευμονία και κινδύνευε η ζωή του. Η ταλαίπωρη μητέρα προσευχήθηκε στον Όσιο Παπουλάκη, τάζοντας ένα υφαντό χράμι για το κελλί που βρίσκεται δίπλα από την εκκλησία της Αγίας Βαρβάρας. Πολλοί προσκυνητές φιλοξενούνται εκεί από τα γύρω μέρη, που έρχονται για το μνημόσυνο του Αγίου Παπουλάκη την πρώτη Κυριακή του Ιουνίου.

Ταυτόχρονα, ζήτησε από την νεωκόρο της εκκλησίας ένα νόμπουλο (τριχιά), από τη ζώνη του Αγίου και έδεσε με αυτό το στήθος του άρρωστου παιδιού. Πράγματι, η κατάσταση της υγείας του Βασίλη βελτιώθηκε και γρήγορα έγινε εντελώς καλά.

***

Θ) Η Μυρόπη Λεκατσά-Βασιλοπούλου (+1968) από τον οικισμό καλύβια, με την αδελφή της Μαριγώ, έμειναν μικρές, ορφανές από πατέρα και ζούσαν πολύ φτωχικά.

Σε ηλικία δέκα περίπου ετών, είδε στον ύπνο της τον Όσιο Ιωακείμ, να της λέει:

-Μυρόπη, αύριο θα πας στην εκκλησία της Παναγίας, εκεί που είναι το μεγάλο λιθάρι (μυλόπετρα, που υπάρχει μέχρι σήμερα). Θα σηκώσεις μια πέτρα που θα βρεις εκεί και αποκάτω θα είναι δύο πεντάρες. Θα πηγαίνεις και θα βρίσκεις κάθε πρωί• πρόσεξε όμως να μη το πεις σε κανένα.

Πράγματι, η μικρή Μυρόπη βρήκε τις πεντάρες του Αγίου. Το ίδιο έγινε και τις επόμενες μέρες. Αργότερα όμως δεν κρατήθηκε από την χαρά της και το ανακοίνωσε και σε άλλους. Από τότε δεν ξαναβρήκε.

Αξίζει να σημειωθεί πως κατά την ανακομιδή των ιερών λειψάνων του Οσίου Ιωακείμ το έτος 1992, τα χώματα του τάφου αδειάστηκαν προσωρινά, πάνω στο ξεχασμένο

μνήμα της μακαριστής Μυρόπης.

***

Ι) Ο μικρός Κωνσταντίνος Μεγαλογένης, το έτος 1938 αρρώστησε από τύφο. Η μητέρα του Άννα (+1992) τον έταξε στον Άγιο Παπουλάκη, στον οποίο πίστευε με όλη της την ψυχή. Πολλές φορές, έβλεπε στον ύπνο της τον Άγιο να στέκεται πλάι στο άρρωστο παιδί. Ο μικρός Κωνσταντίνος, γρήγορα έγινε καλά. Η μητέρα του, μεταφέροντάς τον στην πλάτη της, τον οδήγησε ξυπόλητη μέσα στο μνήμα του Αγίου. Αυτό ήταν το τάμα της. Με πολλά δάκρυα χαράς δόξασε τον Θεό, και τον Άγιο Του Ιωακείμ για την σωτηρία του μοναχογιού της.

***

Ια) Όπως προαναφέραμε, στο Σταυρό της Ιθάκης ζούσε η νεαρή χήρα Ακριβή Λεκατσά-Μπαμπάτσικου με τρία ορφανά παιδιά της. Ο σύζυγός της Αποστόλης από τη Θεσσαλονίκη, πνίγηκε με το καϊκι του ανάμεσα Κεφαλλονιά και Ιθάκη. Σε ηλικία εννέα ετών πέθανε από διφθερίτιδα και η κόρη της Ευτυχία. Η Ακριβούλα ζούσε με πολλές στερήσεις, έφτιαχνε τσερέπες και τις πουλούσε, ξενοδούλευε σε σπίτια και πάντοτε ζητούσε την βοήθεια του Παπουλάκη.

Μια φορά, δεν είχε ψωμί να δώσει στα δύο ορφανά της και πήγε στον αδελφό της Τηλέμαχο ζητώντας βοήθεια. Αυτός είχε μεγάλη οικογένεια και όχι μόνο δεν της έδωσε, αλλά την έδιωξε κιόλας. Τα μάτια της καθλώθηκαν με πόνο στο μνημείο του Παπουλάκη.

-Άγιο κορμί, ψιθύρισε, κάνοντας το σταυρό της, βοήθησε τα ορφανά μου που πεινάνε.

Ξαφνικά, λίγο πιο κάτω, εκεί που είναι το σορέικο σπίτι, βλέπει καταγής ένα πορτοφόλι. Ανοίγοντάς το, βρίσκει μέσα δύο χιλιάρικα της εποχής (του Γεωργίου

Σταύρου). Αμέσως πήγε στο κεντρικό καφενείο του χωριού για να ρωτήσει μήπως το έχασε κανείς. Όμως κανείς δεν το είχε χάσει. Της είπαν πως ήρθε ένας πλούσιος από την Ανωγή, και ίσως να το έχασε αυτός. Όμως, ούτε από εκεί το ζήτησε κάποιος. Έτσι όλοι συμφώνησαν να το δώσουν στην Ακριβούλα. Η φτωχή μάνα πήγε στις Φρίκες, όπου αγόρασε ένα σακί αλεύρι, γάλα και πολλά άλλα. Ακόμα έδωσε και του αδελφού της ένα πεντακοσάρικο και της μείνανε και ρέστα.

***

Ιβ) Ο Δημήτρης Λεκατσάς, από το σόι του παπα-Μάρκου, κατοικούσε με τη σύζυγό του Ανθούσα Ραυτοπούλου στο αρχοντικό του Τζανή, στο Σταυρό. Στενοχωριόταν πολύ, γιατί από τα παιδιά του δεν είχε καμαρώσει εγγόνια, αν και παντρεμένα. Ταυτόχρονα προσευχόταν στον Άγιο Παπουλάκη, προς τον οποίον έτρεφε μεγάλη ευλάβεια.

Ένα βράδυ είδε στο ύπνο του να τον επισκέπτεται ο Άγιος.

-Στενοχωριέμαι καλόγερε, που δεν θα δω απογόνους από τα παιδιά μου• του είπε με πικρία.

Τότε, ο Άγιος έβγαλε από το σακούλι του τρεις σπόρους, τους έδωσε στο Δημήτρη και του είπε:

-Μην θλίβεσαι παιδί μου. Από ένα σου γιο, θα καμαρώσεις τρεις εγγονές.

Αυτό επαληθεύτηκε με τον γιο του Ανδρέα, ο οποίος παντρεύτηκε την γαλλίδα Ιωάννα Βίγκλερ. Αυτή, ενώ αρχικά ήταν άτεκνη, κατά θαυμαστό τρόπο γέννησε τέσσερις κόρες• την Τερεζίνα, την Ανθούσα, την Μαρία και την Έλλη. Η πρώτη σε ηλικία εννέα μηνών πνίγηκε με ένα τούλι της κούνιας της. Έτσι, έμειναν τρεις, σύμφωνα με την πρόρρηση του Αγίου.

Ιγ) Η Αγλαΐα Μωραΐτη Μεταξά (+1976), ευλαβείτο ιδιαίτερω τον Όσιο. Κατά τους καταστρεπτικούς σεισμούς του 1953, το σπίτι της στο Βαθύ, κρίθηκε ακατάλληλο.

Για ένα διάστημα, με την οικογένειά της έμεναν σε σκηνές, στην τοποθεσία Ταμπακαριό, μαζί με άλλους σεισμοπαθείς.

Επειδή όμως ακουγόταν διαδόσεις για άλλο μεγαλύτερο σεισμό, που τελικά δεν έφυγε, έφυγαν στον Αστακό του Ξηρομέρου, όπου κάθισαν σε συγγενείς τους για αρκετούς μήνες.

Αναχωρώντας η κ. Αγλαΐα, τοποθέτησε με ευλάβεια την εικόνα του Αγίου πάνω στον λαβαμά, ανάβοντας το καντήλι.

-Φεύγω Άγιέ μου Παπουλάκη. Και σε αφήνω στο σπίτι φύλακα. Σε παρακαλώ, να μην έχει κανένας μάτια να το βλέπει.

Είπε αυτά τα λόγια, διότι πολλοί επιτήδειοι έκαναν διαρρήξεις σε σπίτια που οι ιδιοκτήτες τους τα είχαν εγκαταλείψει.

Πράγματι, ο Άγιος στάθηκε ακοίμητος φρουρός. Επιστρέφοντας έπειτα από καιρό, η οικογένεια Μεταξά στην Ιθάκη, βρήκε όλα τα πράγματα στην θέση τους. Δεν έλειπε ούτε βελόνι!

Αξίζει να σημειωθεί, πως στον Σταυρό, όπου το τίμιο λείψανο του Αγίου, δεν υπήρξαν θύματα η ζημιές, στους σεισμούς του 1953. Αυτό οφείλετο κατά γενική ομολογία στη προστασία του Αγίου Παπουλάκη.

***

Ιδ) Περί τα έτη 1979-1980 κάποιος νέος από χωριό της νήσου, νιώθοντας κάποια εσωτερική παρόρμηση, επισκέφθηκε τον τάφο του Οσίου, πίσω από το ιερό της Αγίας Βαρβάρας. Δυστυχώς, ο συγκεκριμένος νέος είχε μπλέξει τότε με ανατολικές θρησκείες και βρισκόταν σε πολύ άσχημη ψυχολογική κατάσταση. Βγαίνοντας έξω από το μνημείο του Οσίου άκουσε μια στοργική, γεροντική φωνή, να του λέει: -Μην χτίζεις παιδάκι μου, την ζωή σου πάνω στην άμμο. Γυρίζοντας, δεν αντίκρουσε κανέναν. Αυτό το θαυμαστό γεγονός, αποτέλεσε το έναυσμα πνευματικής εν Χριστώ ζωής για τον πρώην πλανεμένο νεαρό.

***

Ιε) Τον Ιούνιο του 1992, πριν κλείσει μήνας από την ανακομιδή των ιερών λειψάνων του Οσίου, έγινε γεώτρηση στον Σταυρό, σε τοποθεσία που βρίσκεται αρκετά κοντά στην εκκλησία της Αγίας Βαρβάρας. Βρέθηκε άφθονο νερό, άριστης ποιότητας, το οποίο έλυσε το οξύ πρόβλημα ύδρευσης των κατοίκων. Μάλιστα λέγεται, ότι το πρώτο νερό, βρέθηκε στα 125 μέτρα, όσα χρόνια περίπου έμειναν στην γη τα τίμια λείψανα του Οσίου. Από τους ευσεβείς χριστιανούς, το νερό αυτό αποκαλείται• νερό του Παπουλάκη.

Ιστ) Την άνοιξη του 1993 ο Κωνσταντίνος Λεκατσάς-Χαμπάρης από τα Καλύβια, αντιμετώπιζε σοβαρά οικονομικά προβλήματα με θλιβερό αποτέλεσμα να βρίσκεται σε πολύ άσχημη ψυχολογική κατάσταση. Οι δικοί του έκαναν θερμή προσευχή στον Όσιο Ιωακείμ τον οποίο ευλαβούνται ιδιαίτερως. Και ο Όσιος αμέσως έσπευσε να βοηθήσει τον απελπισμένο συγχωριανό του.

Στις 26/4, η τράτα του Κώστα έπιασε 650 κιλά σκαθάρια (είδος εκλεκτού ψαριού) στη θέση Κουμουδί της γειτονικής Κεφαλλονιάς, μέσα σε μια καλαρισιά. Όταν έφτασε ο σάκκος της τράτας με τα ψάρια στην επιφάνεια της θάλασσας, δεν μπορούσαν από το πολύ βάρος να τον ανεβάσουν στο καϊκι και αναγκάστηκε ο γιος του Λάζαρος να τα μαζέψει ένα-ένα με τα χέρια του! Ήταν 1500 περίπου σκαθάρια. Την 2η μέρα η τράτα έπιασε 200 κιλά, την 3η 60, την 4η μέρα 22, και στις 30 Απριλίου μόνο ένα σκαθάρη! Τα ψάρια πουλήθηκαν στην Πάτρα έναντι αδράς αμοιβής προς μεγάλη χαρά, και ανακούφιση της οικογένειας Λεκατσά.

***

Ιζ) Ο μικρός γιος Ιωάννης του Διονυσίου και της Γεωργίας Παστού κατοίκων Πατρών, κάποιο πρωινό το καλοκαίρι του 1992 ξύπνησε έχοντας έντονες κοκκινίλες που του προκαλούσαν οδυνηρή φλόγωση.

Η μητέρα Γεωργία έχοντας αγιασμένο νεράκι από αυτό που έπλυναν τα ιερά λείψανα του Αγίου, έκανε προσεκτική επάλειψη σε όλο το σώμα του μικρού Γιάννη και επικαλέστηκε τον άγνωστο σε αυτήν Άγιο με πίστη για γρήγορη ανάρρωση του παιδιού της.

Την επόμενη μέρα το παιδί ξύπνησε εντελώς καλά.

***

Ιη) Η εξ Ιθάκης καταγομένη κ. Χριστίνα Καλλιανού-Παπαδάτου, κάτοικος της περιοχής Χαράβοντας Αργοστολίου Κεφαλληνίας, είχε έρθει στην ανακομιδή των ιερών λειψάνων του Οσίου Ιωακείμ, μαζί με τα παιδιά της Γεράσιμο και Ειρήνη, συνοδεύοντας την μοναχή Μαγδαληνή, από την Ι. Μ. Αποστόλου Ανδρέου Κεφαλληνίας.

Κατά την ανακομιδή η κ. Χριστίνα πήρε ως ευλογία ένα κεραμίδι από αυτά που σκέπαζαν μέσα στον τάφο την τιμία κάρα του Οσίου Ιωακείμ.

Την άνοιξη του 1993 καθώς φρόντιζε τα ζώα, χτύπησε με δύναμη σε δένδρο με αποτέλεσμα να υποστεί ελαφρά διάσειση στο κεφάλι. Επειδή αισθανόταν ισχυρούς πόνους πήγε στο νοσοκομείο, όπου οι γιατροί, για προληπτικούς λόγους της πρότειναν να μείνει εκεί για ένα 24ωρο.

Η κ. Χριστίνα, έχοντας βαθιά πίστη στον Άγιο Ιωακείμ, αρνήθηκε να μείνει και επέστρεψε στο σπίτι της. Ο γιος της Γεράσιμος, νυν ιερέας, έψαλλε την παράκληση του Αγίου και προσευχήθηκαν με πίστη. Η κ. Χριστίνα τοποθέτησε το κεραμίδι κάτω από το μαξιλάρι της και το πρωί –δόξα τω Θεώ- ξημερώθηκε εντελώς καλά!

Ιθ) Η οικογένεια του κ. Μάριου Παπαηλιόπουλου ήρθε και εγκαταστάθηκε από την Πάτρα στην Ιθάκη την άνοιξη του 1989. Μετά την πάροδο δύο περίπου ετών η οικογένεια άρχισε να αντιμετωπίζει για ανεξήγητους λόγους την εχθρότητα ορισμένων ανθρώπων της γειτονιάς.

Κάποιο πρωινό του έτους 1992 η σύζυγος Μαρία βρήκε στην αυλή του σπιτιού, και συγκεκριμένα πάνω σε ένα κάθισμα, ακαθαρσίες και κάποια αντικείμενα σχετικά με μαγεία, οπότε άρχισε να ανησυχεί έντονα.

Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι κανένα μέλος της οικογένειας δεν ήξερε τίποτε για τον Όσιο Ιωακείμ, και για την επικείμενη ανακομιδή των ιερών του λειψάνων.

Το ίδιο βράδυ ο μικρός γιος της οικογένειας Δημήτρης, μαθητής τότε της Β' Δημοτικού, είδε το εξής αποκαλυπτικό όνειρο, το οποίο θυμάται μέχρι σήμερα με την παραμικρή του λεπτομέρεια: Είδε ότι έπαυζε στη μικρή πλατεία της γειτονιάς του αμέριμνος, οπότε ακουσε να ανοίγουν με κρότο οι πόρτες και τα παράθυρα από ένα παλιό σπίτι που βρίσκεται απέναντι από την πλατεία. Κοιτάζοντας προς τα εκεί βλέπει να βγαίνουν ένας σεβάσμιος μοναχός με λευκή γενειάδα ανάμεσα σε δύο ιερείς. Πλησίασε το παιδί, και του είπε με καλοσύνη:

-Παιδί μου, να πεις στην μητέρα σου, να μην φοβάται από αυτό που της έδωσαν.

Αμέσως ο μικρός Δημήτρης ξύπνησε αναστατωμένος και τα διηγήθηκε όλα στους γονείς του. Το παλιό σπίτι από το οποίο βγήκαν οι τρεις ρασοφόροι και το οποίο υπάρχει μέχρι σήμερα, είναι του Χ. Παϊτζη-Λιανού στο οποίο κοιμήθηκε ο Όσιος Ιωακείμ στις 2 Μαρτίου 1868!

Η οικογένεια Παπαηλιοπούλου ζήτησε να μάθει για το σπίτι αυτό, και έτσι πληροφορήθηκαν για τον Όσιο Ιωακείμ και την ανακομιδή των τιμών αυτού λειψάνων.

Στην Ι. Μ. Καθαρών, ο μικρός Δημήτρης αναγνώρισε τον μοναχό που του παρουσιάστηκε, σε σκίτσο του Οσίου που υπάρχει εκεί.

Από τότε, η οικογένεια Παπαηλιοπούλου έπαψε να φοβάται, σταμάτησαν τα προβλήματα και είναι κοντά στην Εκκλησία του Χριστού μας, δοξάζοντας και τιμώντας τον Άγιό Του.

***

Κ) Ξημερώματα της 25ης Νοεμβρίου 1996, η κ. Ευστρατία Στανίτσα-Συκιώτη από τον Σταυρό, μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, όπως η ίδια αφηγείται, άκουσε μια γεροντική φωνή, να της λέει:

-Πλησιάζει ο καιρός της αγιοποίησής μου. Να πεις όμως στους χωρικούς, πως εγώ δεν θέλω γλέντια.

Σημειωτέον, πως οι θρησκευτικές πανηγύρεις στο νησί, ιδίως το καλοκαίρι, συνδέονται με γλέντι, φαγοπότι και τα γνωστά επακόλουθα.

***

Κα) Τον Απρίλιο του 1992, ο Γ. Χ. κάτοικος Περαχωρίου, έχοντας άγνοια σχετικά με τις ενέργειες που θα γίνονταν σχετικά με την ανακομιδή των ιερών λειψάνων του Αγίου Ιωακείμ, είδε το εξής όνειρο:

Είδε ότι ψάρευε με την βάρκα του στο λιμανάκι του Πίσω Αετού. Ξαφνικά, κάπου σκάλωσαν στον βυθό τα δίχτυα του και άρχισε να βλαστημάει. Τότε βλέπει πάνω στα βράχια της απέναντι ακτής έναν σεβάσμιο καλόγερο να του λέει με πραότητα:

-Μην βλαστημάς παιδί μου, είναι μεγάλη αμαρτία.

-Και ποιός είσαι εσύ που μου λες να μην βλαστημάω; ρώτησε νευριασμένος ο Γ.

-Εγώ είμαι Γ., ο Παπουλάκης.

-Άσε μας μωρέ, που είσαι ο Παπουλάκης, που σκάψανε παλιά, και δεν βρήκανε τίποτα.

-Και όμως παιδί μου, έφθασε η ώρα να με βρουν, απάντησε ήρεμα ο σεβάσμιος γέροντας και χάθηκε.

Όντως, τον επόμενο μήνα έγινε η ανακομιδή των σεπτών λειψάνων του Αγίου.

***

Κβ) Η σεβάσμια γερόντισσα κ. Νίκη Πατρικίου-Τσιώνου, κάτοικος Αθηνών και μακρινή συγγενής του Οσίου Ιωακείμ, πριν αρκετά χρόνια είχε τάξει να κατασκευαστεί με δική της δαπάνη η ασημένια λειψανοθήκη του Αγίου.

Περί τα μέσα Ιουνίου 1998 είδε το εξής ολοζώντανο, όπως λέει η ίδια όνειρο:

Παρουσιάστηκε στον ύπνο της ο Άγιος Ιωακείμ, φορώντας μοναχικό κουκούλι (επανωκαλύμμαυχο) και της είπε:

-Νίκη, σε παρακαλώ, μην ξεχάσεις αυτό που μου υποσχέθηκες.

Αμέσως η κ. Νίκη ξύπνησε και σχεδίασε πρόχειρα πάνω σε μία χαρτοπετσέτα την μορφή του Αγίου, διότι της έκαμε ιδιαίτερη εντύπωση το επικάλυμμα της κεφαλής του. Τον γνώριζε διαφορετικά, σύμφωνα με την προσωπογραφία του που σώζεται μέχρι σήμερα.

Εδώ πρέπει να σημειώσουμε, ότι εκείνες τις ημέρες αγιογραφόταν στην Κύπρο και μεταφερόταν στην Ι. Μ. Βατοπαιδίου για την πανήγυρη της αγιοκατάταξης η ιερή

εικόνα του Αγίου Ιωακείμ, όπου εικονίζεται με επανωκαλύμμαυχο!

***

Κγ) Η δεσποινίς Όλγα Κωνσταντινίδου, νυν Νεκταρία μοναχή, στην Ι. Μ. Αγ. Τριάδος-Αγ. Νεκταρίου Αιγίνης, είχε έρθει στην ανακομιδή των ιερών λειψάνων του Οσίου Ιωακείμ τον Μάιο του 1992.

Ψάχνοντας με προσοχή ανάμεσα στα χώματα που βγήκαν κατά την διάρκεια της ανακομιδής, βρήκε ένα ιερό τεμάχιο ιερού λειψάνου του Οσίου, το οποίο κράτησε για ευλογία. Κατά την αναχώρησή της από την Ιθάκη με το μικρό πλοίο ΘΙΑΚΙ, το ιερό λείψανο του Οσίου ανέδιδε θαυμαστή, υπερκόσμια ευωδία κατά γενική ομολογία πολλών προσκυνητών-επιβατών που το προσκύνησαν με συγκίνηση.

Φτάνοντας στο σπίτι της στον Κορυδαλλό, της πέρασε από τον νου ένας άσχημος λογισμός, ότι πρέπει πλέον να ανάβει και τρίτο ακοίμητο καντήλι, οπότε θα ξόδευε περισσότερο λάδι.

Με έκπληξη όμως συνειδητοποίησε την τέταρτη μέρα, πως το καντήλι μπρος στο ιερό λείψανο του Οσίου, έκαιγε τρία μερόνυχτα δίχως να κατεβεί η στάθμη του λαδιού!!!

Νιώθοντας συντριβή, ζήτησε συγχώρεση από τον Άγιο, οπότε το λάδι άρχισε να καίγεται κανονικά.

***

Κδ) Η κ. Δωροθέα Παξινού, από την Λεύκη, διαμένοντας πολλά χρόνια στην Ν. Αφρική, ελάχιστα γνώριζε για τον Όσιο Ιωακείμ.

Τον Μάρτιο του 1992, δίχως να γνωρίζει για την ανακομιδή των ιερών λειψάνων του Οσίου που θα γινόταν, είδε το εξής όραμα•

Βρισκόταν στο δωμάτιό της, όταν ξανφικά άνοιξε η πόρτα και μπήκε ένας σεβάσμιος ηλικιωμένος μοναχός, με παλιά, γκριζα ράσα και σκουφάκι στο κεφάλι, όπως ακριβώς παριστάνεται ο Άγιος στο γνωστό του ποτραίτο. Την πλησίασε και της είπε:

-Ευλαβείσαι την Αγία Βαρβάρα; Γνώριζε ότι τώρα θα υπάρχει και άλλος Άγιος στον Σταυρό!

Αμέσως, χάθηκε από μπροστά της. Η κ. Παξινού ένωσε πολύ συγκινημένη. Πράγματι, ευλαβείται ιδιαιτέρως την Αγία Βαρβάρα, διότι την μέρα της μνήμης της Αγίας γέννησε τον γιο της Γεράσιμο.

***

Κε) Ο Ιθακήσιος Γ. Π., κάτοικος Αθηνών, περί το έτος 1992, είχε αρρωστήσει από σπαστική βρογχίτιδα και υπέφερε για μεγάλο χρονικό διάστημα. Πλησιάζοντας η ευλογημένη στιγμή, της ανακομιδής των ιερών λειψάνων του Οσίου, τον παρακάλεσε με πολλή προσευχή, να τον απαλλάξει από την οδυνηρή αυτή δοκιμασία.

Το θαύμα της πίστεως συνετελέσθη. Από τότε ο ασθενής έγιεν εντελώς καλά, και δεν ξαναενοχλήθηκε από την συγκεκριμένη ασθένεια.

***

Κστ) Το έτος 1971, ο μικρός Ευθύμιος (Μάκης) Αργύρης, γιος του Αλεξάνδρου Αργύρη από τον οικισμό Άγιοι Σαράντα της Β. Ιθάκης και της Μαρίας Κολλυβά, μεταναστών στο Γιοχάνεσμπουργκ της Ν. Αφρικής, αρρώστησε από πολύ υψηλό πυρετό. Ήταν τότε νήπιο ηλικίας 3 ετών. Ο οικογενειακός γιατρός, καθώς και άλλοι επιστήμονες, δεν μπορούσαν να εντοπίσουν την αιτία εκδήλωσης τόσο υψηλού πυρετού.

Οι ταλαίπωροι γονείς ξενυχτούσαν με βράδιες στο προσκέφαλο του άρρωστου παιδιού τους. Κάποιο βράδυ η πονεμένη μητέρα κ. Μαρία, κατάκοπη από την αγωνία και την αϋπνία, αποκοιμήθηκε για λίγο, καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού του ασθενούς. Ξαφνικά, μέσα στον ύπνο της άκουσε αργά βήματα και χτύπο από μπαστούνι να έρχονται από το σαλόνι προς το δωμάτιο. Τότε άνοιξε τα μάτια της και είδε ολοζώντανο να εισέρχεται στο δωμάτιο έναν γεροντάκο καλόγερο με ολοφώτεινο γλυκό πρόσωπο, φορώντας σκουφάκι στο κεφάλι και κρατώντας στο χέρι μπαστούνι.

-Άγιέ μου Νεκτάριε• φώναξε με χαρά η κ. Μαρία, καθώς η οικογένεια τον έχει σε μεγάλη ευλάβεια.

-Δεν είμαι ο Άγιος Νεκτάριος Μαρία, της είτε ο άγνωστος μοναχός, κοιτάζοντας με συμπόνοια το άρρωστο παιδί. Είμαι ο Άγιος Παπουλάκης. Ήρθα να δω τι κάνουν τα εγγόνια της Διαμαντίνας. Συνεχώς με παρακαλεί για σας.

Αμέσως ο Άγιος εξαφανίστηκε από μπροστά τους. Την άλλη μέρα, νωρίς το πρωί, ο οικογενειακός γιατρός, επικοινωνήσε με την οικογένεια Αργύρη για να τους ανακοινώσει με χαρά, την αιτία της εμπύρετης κατάστασης του μικρού Μάκη. Συγκεκριμένα είχε δημιουργηθεί φλεγμονή στο αίμα από το τσίμπημα παράσιτου (τσιμπουριού).

Αμέσως το παιδί, με κατάλληλη θεραπεία, έγινε εντελώς καλά.

Οι ευτυχείς γονείς επικοινωνήσαν την ίδια μέρα τηλεφωνικώς με τους δικούς τους στην Ιθάκη για να τους αναγγείλουν το χαρμόσυνο νέο και να τους αναθέσουν να ανάψουν τα καντηλάκια και κεράκια στο τάφο του Αγίου.

Το καλοκαίρι δε, ερχόμενοι για διακοπές στο νησί, οδήγησαν τον μικρό Ευθύμιο για προσκύνημα στο τάφο του Παπουλάκη, στον Ι. Ν. Αγ. Βαρβάρας στον Σταυρό, δοξολογώντας και ευχαριστώντας τον Άγιο προστάτη τους.

***

Κζ) Το έτος 1976 η κ. Άννα Δελαπόρτα-Μιχαλοπούλου από το Περαχώρι, αρρώστησε από μεταστατικό καρκίνο. Η κόρη της Διαμάντω τάχθηκε στον Όσιο Ιωακείμ, προς τον οποίο τρέφει απεριόριστη ευλάβεια. Ο Όσιος εισακούοντας τις θερμές προσευχές της πονεμένης κοπέλας, την παρηγόρησε με το ακόλουθο όραμα: Είδε τον Άγιο να μπαίνει στο σπίτι της, όπως ακριβώς εικονίζεται στην προσωπογραφία του, φορώντας παλιά και φθαρμένα ράσα.

-Ποιός είσαι γέροντα; τον ρώτησε;

-Εσύ με κάλεσες παιδί μου.

-Από που έρχεσαι;

-Έρχομαι από τον Σταυρό, από τον ναό της Αγίας Βαρβάρας.

-Τότε είσαι ο Άγιος Παπουλάκης.

Ο Όσιος έγενεψε καταφατικά.

-Έχω ακούσει πως θα αναστηθείς. Θα ζει τότε η μάνα μου;

-Όχι παιδί μου.

-Εγώ θα ζήσω να σε δω;

Ο Όσιος έγενεψε ξανά καταφατικά.

-Η μητέρα μου θα γίνει καλά;

-Ναι παιδί μου, θα γίνει• απάντησε ο Όσιος και χάθηκε από τα μάτια της.

Πράγματι, η κ. Άννα τον επόμενο χρόνο εγχειρίστηκε και ενώ οι γιατροί, αρχικά της είχαν δώσει τρεις μήνες ζωής, έγινε καλά, έζησε 12 χρόνια ακόμα και πέθανε από άλλη αρρώστια.

Η κόρη της Διαμάντω είχε ξεχάσει εντελώς όλο αυτό το χρονικό διάστημα να εκπληρώσει το τάμα της, να πάει ένα καντήλι εξαιρετικής τέχνης στον Άγιο Ιωακείμ.

Το έτος 1989, μετά τον θάνατο της μητέρας της, βλέπει αυτή τη φορά στον ύπνο της να έρχεται ξανά στο σπίτι της ο Άγιος.

-Τι θέλεις Γέροντα; τον ρώτησε.

-Με ξέχασες παιδί μου.

-Γιατί το λες αυτό Παπουλάκη μου;

-Να ξεσκονίσεις την ντουλάπα της μάνας σου και θα με βρεις.

Την άλλη μέρα ψάχνοντας πάνω στην ντουλάπα της μητέρας της, βρήκε την τσάντα με το καντήλι που από χρόνια είχε παραγγείλει και είχε ξεχάσει να πάει στον Άγιο.

***

Κη) Ο κ. Μηνάς Μανιάς, πλοίαρχος, κάτοικος Ιθάκης, κατά το έτος 1992 στενοχωριόταν πάρα πολύ, για την κατάσταση της υγείας της υπέργνηρης μητέρας του Βασιλικής η οποία ήταν κατάκοιτη λόγω σοβαρού εγκεφαλικού επεισοδίου.

Στις 23 Μαΐου του αυτού έτους, παρευρέθηκε στην ανακομιδή των ιερών λειψάνων του Οσίου Πατρός Ιωακείμ, μαζί με την μικρότερη κόρη του Ευτυχία. Εκεί προσευχήθηκε θερμά, για την υγεία της μητέρας του και πήρε χώμα και μυρτιά από τον τάφο του Οσίου.

Αίτημα της προσευχής του πονεμένου γιου ήταν να μην φύγει από τον κόσμο τούτο η μητέρα του γεμάτη πληγές-κατακλίσεις, που ήδη είχαν κάνει την εμφάνισή τους.

Το καλοκαίρι του 1992, η ασθενής μητέρα μεταφέρθηκε για περισσότερη ιατρική παρακολούθηση σε Οίκο Ευγηρίας στα Πατήσια. Εκεί οι γιατροί, γνωστοποίησαν στους συγγενείς τις μηδαμινές πιθανότητες ύφεσης των πληγών από την κακή κυκλοφορία του αίματος.

Αμέσως μετά, ο κ. Μηνάς αναγκάστηκε να μπαρκάρει. Τον Νοέμβριο όμως ξεμπάρκαρε, λόγω φοβερού δυστυχήματος στα ρωσικά παράλια, από το οποίο σώθηκε ως εκ θαύματος. Και στην περίπτωση αυτήν θεωρεί ευεργέτη του τον Άγιο Παπουλάκη, τον οποίον παιδιόθεν ευλαβείται και το φυλαχτό από το τάφο του έχει κοντά του πάντοτε.

Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς του 1993 επισκέπτεται την άρρωστη μητέρα του στα Πατήσια, όπου με πολύ μεγάλη συγκίνηση διαπιστώνει ότι όχι μόνο είχαν κλείσει οι πληγές, αλλά δεν υπήρχε ούτε το παραμικρό σημάδι! Οι ίδιοι οι γιατροί, απορούσαν με την ξεχωριστή αυτή περίπτωση.

Η κ. Βασιλική, μίλησε για λίγο χαρούμενη με τον γιο της -ενώ τις προηγούμενες μέρες δεν τον αναγνώριζε- και κοιμήθηκε το πρωινό της επομένης, ημέρα της ονομαστικής της εορτής, σε ηλικία 86 ετών.

Στο φέρετρο της μάνας, ο κ. Μηνάς τοποθέτησε με ευλάβεια λίγο χώμα από τον τάφο του Οσίου Ιωακείμ, δοξολογώντας τον Θεό, και τον Άγιο του νησιού του, που τόσο ταχύς βοηθός, στάθηκε στις προσευχές του.

***

ΚΘ) Μερικές μέρες πριν την ανακομιδή των σεπτών λειψάνων του, ο Όσιος εμφανίζεται στον ύπνο του ιερέως π. Σπυρίδωνος Φλόκα, στο Σταυρό, και του λέει:

-Στην ανακομιδή, θα σας ικανοπήσω όλους!

Τι να σήμαιναν άραγε αυτά τα αποκαλυπτικά λόγια του Οσίου; Η απάντηση δόθηκε την ιερή στιγμή, που βρέθηκε η τιμία κάρα. Κατά την διάρκεια της απόσπασης από το χώμα χωρίστηκε σε δύο μεγάλα μέρη, και σε αρκετά μικρότερα.

Έτσι λύθηκε το οξύ πρόβλημα κατοχής της τιμίας κάρας, διότι οι σεβαστοί Βατοπεδινοί Πατέρες είχαν εκφράσει από την αρχή την επιθυμία να μεταφερθεί στο Άγιον Όρος, γεγονός, που θα δυσαρεστούσε έντονα τους ντόπιους.

Με αυτό τον θαυμαστό τρόπο, ο Άγιος διάλεξε να ικανοποιήσει τόσο τους Αγιορείτες Πατέρες, όσο και τους Ιθακησίους, οι οποίοι κατέχουν σήμερα αντίστοιχα ως ιδιαίτερη ευλογία τα δύο μεγαλύτερα τεμάχια από την Αγία Κάρα.

***

Λ) Το έτος 25, ο ιεροσπουδαστής Ηλίας Καραβαντές, κάτοικος Κατερίνης, υπέφερε για τρεις μήνες από δριμείς πονοκεφάλους λόγω κάποιας μετατοπίσεως της κάτω γνάθου. Η κατάσταση ήταν απελπιστική, ιδίως τις νύχτες όπου οι πόνοι ήταν αβάσταχτοι με αποτέλεσμα ο ύπνος του να είναι ελάχιστος. Οι θεράποντες γιατροί, στο νοσοκομείο της Κατερίνης συνιστούσαν στον πάσχοντα να κάνει επέμβαση.

Ο ιεροσπουδαστής, βρέθηκε τότε στην Ι. Μ. Παναγίας Μακρυρράχης, όπου τον μήνα Μάιο θα έκαναν την πρώτη αγρυπνία προς τιμήν του Οσίου Ιωακείμ.

Πριν ξεκινήσει η αγρυπνία οι πόνοι έκαναν ξανά την εμφάνισή τους. Αμέσως ο Ηλίας παρακάλεσε με πίστη τον Άγιο, τον οποίον ιδιαιτέρως ευλαβείται, να σταματήσουν οι πονοκέφαλοι τουλάχιστον κατά την διάρκεια της αγρυπνίας. Με

πόση συγκίνηση όμως διαπίστωσε ότι ο Άγιος Ίωακείμ, τον απάλλαξε από την φοβερή αυτή δοκιμασία τελειωτικά! Πράγματι, από εκείνη την ευλογημένη νύχτα της αγρυπνίας, ο Ηλίας θεραπεύτηκε και δεν ξαναενοχλήθηκε από τους τρομερούς εκείνους πόνους.

***

Λα) Τον Δεκέμβριο του έτους 2000 ο κ. Ιωάννης Πέττας, αστυνομικός στο Α. Τ. Αργοστολίου Κεφαλληνίας, επέστρεφε στο σπίτι του αργά το βράδυ, έπειτα από επίσκεψη σε κάποιον φίλο του που γιόρταζε.

Κατά την διάρκεια της διαδρομής έπαθε ένα φοβερό ατύχημα, με αποτέλεσμα το αυτοκίνητό του να καταστραφεί. Ο ίδιος όμως δεν έπαθε το παραμικρό!

Όταν την άλλη μέρα το πρωί, πήγε στον τόπο του ατυχήματος, αντίκρισε με συγκίνηση απέναντι στο κατεστραμμένο αμάξι την πλαστικοποιημένη εικονίτσα του Αγίου Ιωακείμ, όρθια κάτω από ένα δέντρο. Την εικονίτσα την του είχε χαρίσει την προηγούμενη μέρα ένας συνάδελφός του και ο κ. Πέττας την είχε τοποθετήσει ως φυλαχτό, στο τιμόνι του. Με πολλά δάκρυα άρχισε τότε να καταφιλεί την εικονίτσα του προστάτη Αγίου του, στον οποίο κατάλαβε ότι οφείλει την σωτηρία της ζωής του.

***

Λβ) Τον Δεκέμβριο του έτους 2000 η κ. Αναστασία Μπαϊρακτάρη, κάτοικος της πόλεως Χίου, μελετούσε με πολλή ευλάβεια το βιβλίο του Οσίου Πατρός Ιωακείμ, το οποίο της είχε χαρίσει η αδελφή της κ. Αγγέλα Κουντουριάδη, κάτοικος Βροντάδου Χίου. Κάποια μέρα ένιωσε ένα άσχημο προαίσθημα και ανάβοντας το καντήλι άρχισε να κάνει θερμή προσευχή, στον Άγιο Ιωακείμ. Την ώρα εκείνη ο γιος της Σταμάτης είχε ένα πολύ σοβαρό τροχαίο ατύχημα με το αυτοκίνητό του. Όμως με την βοήθεια του Αγίου, ενώ το αμάξι καταστράφηκε ολοσχερώς, ο νέος βγήκε από τα συντρίμια σώος και αβλαβής, δίχως να πάθει το παραμικρό.

***

Λγ) Τον Δεκέμβριο του έτους 2007 η σύζυγος καθηγητού της Θεολογικής Σχολής Θεσσαλονίκης παρουσίασε έντονους πόνους στην κοιλιακή χώρα. Αμέσως οδηγήθηκε σε γνωστό νοσοκομείο της πόλεως, όπου οι εξετάσεις έδειξαν όγκο στο συκώτι πολύ μεγάλων διαστάσεων. Οι θεράποντες γιατροί, ήταν ιδιαίτερα ανήσυχοι για την κατάσταση της ασθενούς, για αυτό έγινε αμέσως χειρουργείο και αφαιρέθηκε ο όγκος. Μετά την εγχείρηση ο Αρχιμανδίτης Ν. Σ., καθηγητής επίσης στην Θεολογική Σχολή, ήρθε στην άρρωση με ιερά λείψανα του Οσίου Ιωακείμ, και διάβασε την Ιερά Παράκλησή του. Το αποτέλεσμα ήταν θαυμαστό• η βιοψία του όγκου βγήκε πεντακάθαρη (αρνητική), κάτι το οποίο θεωρείται από τους γιατρούς, εξαιρετικά σπάνια περίπτωση.

***

Λδ) Κατά το έτος 2003 η μοναχή Ευσεβία της Ι. Μ. Παναγίας Ελεούσης Καλύμνου αντιμετώπιζε μια πολύ σοβαρή δοκιμασία στην υγεία της. Πριν λίγο καιρό, είχαν λάβει στο μοναστήρι την βιογραφία του Οσίου Ιωακείμ, τον οποίο η συγκεκριμένη μοναχή, τον ευλαβήθηκε πολύ, και προσευχόταν θερμά, για να την βοηθήσει στην ασθένειά της. Αποφάσισε μάλιστα ως αγιογράφος της Μονής, να αγιογραφήσει τον Όσιο Ιωακείμ στο καθολικό, ανάμεσα στους άλλους νεοφανείς Αγίους της Εκκλησίας μας.

Καθώς ξεκίνησε να αγιογραφεί τον Όσιο Ιωακείμ, άρχισε να τον παρακαλεί να συντρέξει στην σοβαρή δοκιμασία που αντιμετώπιζε στην υγεία της. Και ο Άγιος δεν άργησε να ανταποκριθεί στο αίτημά της. Με αφάνταστη συγκίνηση η μοναχή Ευσεβία συνειδητοποίησε ότι είχε ευωδιάσει ολόκληρος ο ναός! Κάλεσε μάλιστα την ηγουμένη Αγνή, και τις υπόλοιπες μοναχές, όπου και αυτές ένιωσαν έντονη και άρρητη ευωδία παντού!

Από τότε πέρασαν αρκετά χρόνια δίχως να υπάρξει κάποια επιπλοκή στην υγεία της μοναχής Ευσεβίας.

Το θαυμαστό αυτό γεγονός, ήταν το ξεκίνημα της ιδιαίτερης του Οσίου Ιωακείμ, στην ακριτική και αγιοβάδιστη Κάλυμνο. Το Μοναστήρι της Παναγίας Ελεούσης κατέχει μάλιστα ως ιδιαίτερη ευλογία τεμάχιο ιερού λειψάνου του.

***

Λε) Το πρωινό της 29ης Νοεμβρίου 2004 οι δάσκαλοι Κ. Κ. και Π. Κ. ξεκίνησαν με το αμάξι του πρώτου από το Βαθύ, για το χωριό Σταυρός, όπου βρίσκεται το Δημοτικό σχολείο της εργασίας τους. Ο καιρός, ήταν ψυχρός, και ψιλόβρεχε. Ο οδηγός Κ. Κ. οδηγούσε προσεχτικά στην άκρη του δρόμου, έχοντας φυλακτό, πάνω στο τιμόνι του το εικονάκι του προστάτη του νησιού Αγίου Ιωακείμ.

Σε μια κλειστή στροφή του δρόμου, στη τοποθεσία Καλαβρή, μαζί με τον συνοδηγό, αντίκρισαν εντελώς ξαφνικά, ένα μεγάλο λευκό φορτηγό, να έρχεται με ιλιγγιώδη ταχύτητα καταπάνω τους. Αμέσως ο Κ. Κ. φώναξε δυνατά τον Άγιο σε βοήθεια. Με θαυμαστή επέμβαση τότε του Αγίου Ιωακείμ, το φορτηγό, πέρασε κυριολεκτικά, ξυστά από το αυτοκίνητο και εκσφενδονίστηκε με ορμή στα βράχια του δρόμου, δίχως ο οδηγός Π. Δ. να πάθει τίποτε. Ελάχιστα εκατοστόμετρα πιο μπροστά αν βρισκόταν, η σύγκρουση θα ήταν αναπόφευκτη.

Στο σημείο εκείνο της στροφής του δρόμου στήθηκε από τον διασωθέντα Κ. Κ. προσκυνητάρι προς τιμήν του Αγίου Ιωακείμ. Αξίζει να σημειωθεί ότι στην συγκεκριμένη τοποθεσία έχουν ξαναγίνει διάφορα ατυχήματα, δίχως όμως να κινδυνέψει η ζωή κάποιου.

***

Λστ) Ο Κωνσταντίνος Καραϊσκος, κάτοικος Ζωφριά Λιοσίων Αττικής (οδός Ερεχθέους 7) έπασχε από καρκίνο. Η ασθένεια είχε κάνει μετάσταση στα οστά, και οι πόνοι

ήταν δυνατοί. Οι ιατροί συνιστούσαν στους δικούς του να μην τον πιάνουν με απότομες κινήσεις διότι υπήρχε κίνδυνος να σπάσουν τα οστά. Με ευλογία του πνευματικού τους π. Γεωργίου Χάρλα, εφημερίου του Ι. Ν. Μεταμορφώσεως Ζωφριά έφεραν στο σπίτι, τεμάχιο της Τιμίας Κάρας του Οσίου Ιωακείμ, από το παρεκκλήσιο του Οσίου της Ι. Μ. Γεννήσεως Θεοτόκου Ντάρδιζας.

Η λειψανοθήκη με την Τιμία Κάρα παρέμεινε στην οικία του κ. Καραϊσκού κατά την διάρκεια της δοκιμασίας του. Ο ευλαβέστατος κ. Κωνσταντίνος παρακαλούσε συνεχώς τον Άγιο να γίνει το θέλημα του Κυρίου, όχι να τον θεραπεύσει, αλλά να τον ανακουφίσει από τους πόνους έτσι ώστε να μην κουράζει την οικογένειά του. Και πράγματι, το θαύμα που ακολούθησε ήταν συγκλονιστικό• καθώς η σύζυγός του κ. Παναγιώτα τον σταύρωνε με το ιερό λείψανο στην πλάτη του, η Αγία Κάρα κολλούσε σαν βεντούζα πάνω στα σημεία στα οποία η αρρώστια είχε προχωρήσει και ο πόνος εξαφανίζοταν!

Η κ. Παναγιώτα παρατηρούσε ότι η Αγία Κάρα δύσκολα ξεκολλούσε από το δέρμα, ενώ ταυτόχρονα έκαιγε ολόκληρη σαν να έπαιρνε έτσι τους πόνους του ασθενούς! Στην συνέχεια, κάλεσε τον π. Γεώργιο, ο οποίος έκανε το ίδιο! Το συγκλονιστικό αυτό σημείο το είδαν και άλλοι άνθρωποι, λαϊκοί, και κληρικοί.

Ο μακαρίτης κ. Κώστας αξιώθηκε να δει και οφθαλμοφανώς τον Άγιο Ιωακείμ μέσα στο δωμάτιό του. Ο Άγιος στεκόταν κοντά του και τον κοιτούσε στοργικά. Δεν τον ακούμπησε όμως. Σύμφωνα με την εξήγηση που έδωσε ο πνευματικός του, ο Άγιος δεν είχε αυτο το δικαίωμα από τον Χριστό, διότι αν τον άγγιζε, ο ασθενής θα γινόταν καλά, και αυτό θα ήταν ίσως επιζήμιο για την σωτηρία της ψυχής του.

Οφθαλμοφανώς αξιώθηκε να δει τον Όσιο Ιωακείμ και η κόρη του Ελένη, όταν κάποιο βράδυ ξενυχτούσε στο μαξιλάρι του πατέρα της διαβάζοντας την παράκληση του Αγίου. Ο Όσιος Ιωακείμ πλησίασε το κρεβάτι του ασθενούς, δίχως πάλι να επιδιώξει να τον αγγίξει.

Με αυτό τον παιδαγωγικό τρόπο ο Άγιος Ιωακείμ παρηγορούσε και ενίσχυε τον κ. Κώστα, ώστε να υπομένει την ασθένεια καρτερικά, και αγόγγυστα. Ποτέ δεν ακούστηκε από τα χείλη του το παράπονο: Γιατί σε μένα Θεέ μου; Αντιθέτως, συχνά έλεγε: Όπως θέλει και ο,τι θέλει ο Κύριος. Έτσι με εφόδιο τη συχνή Θεία Κοινωνία και δίχως πόνους, εκοιμήθη οσιακά την 1 Απριλίου 2002, σε ηλικία 60 ετών.

Μια φίλη δε της οικογένειας από την Καλαμάτα η οποία βασανιζόταν από ακάθαρτο πνεύμα, είδε και αυτή οφθαλμοφανώς τον Άγιο να μπαίνει στο σπίτι της οικογένειας. Η συγκεκριμένη γυναίκα δεν γνώριζε τίποτε για τον Όσιο. Άρχιζε τότε πανικόβλητη να φωνάζει δυνατά. Αnéφερε το γεγονός, και έκπληκτη αναγνώρισε τον Όσιο από την εικόνα του.

Λζ) Στην Ιερά Μονή Παναγίας Μακρυρράχης στην Πιερία, ο Άγιος Ιωακείμ τιμάται με ιδιαίτερη ευλάβεια και θεωρείται ως ένας από τους Αγίους Προστάτες της Μονής. Ο κ. Ευάγγελος Συρόπουλος από το χωριό Ρυάκια της Πιερίας, κατά το έτος 2005, είχε πρόβλημα με την καρδιά του. Οι γιατροί, του συνέστησαν να κάνει επέμβαση σε

νοσοκομείο της Θεσσαλονίκης. Θεώρησε καλό και ευλογημένο, πριν κάνει την εισαγωγή του στο νοσοκομείο να πάει στην Ιερά Μονή, να προσκυνήσει και να λάβει την ευλογία και τις ευχές από τις δύο αδελφές της Ιεράς Μονής. Αφού προσκύνησε, η Γερόντισσα του έδωσε ένα μικρό εικονάκι του Αγίου Ιωακείμ, να το έχει μαζί του σαν φυλακτό.

Η επέμβαση κράτησε τρεις ώρες και στην συνέχεια τον πήγαν στην εντατική, όπου κάθισε τρεις μέρες. Εκεί στην εντατική, αν και ήταν ναρκωμένος, άκουγε μόνο ψαλμούς, και ύμνους και έβλεπε έναν Γέροντα όμοιο με αυτόν που προσκύνησε στην Ιερά Μονή, με έναν ντορβά στον ώμο, να κάθεται δίπλα του και να τον παρηγορεί, λέγοντάς του να μην φοβάται και ότι ο ίδιος θα είναι στο πλευρό του και θα τον προστατεύει. Την Τρίτη ημέρα, πριν βγει από την εντατική, του λέει ο Γέροντας:

-Εγώ θα φύγω από την εντατική, και θα πάω αλλού που με έχουν ανάγκη. Να μη φοβάσαι, έχεις στο πλευρό σου δύο μεγάλους σταυρούς, που προσεύχονται για σένα• και εξαφανίστηκε.

Μετά, ξύπνησε ο κ. Συρόπουλος εντελώς υγιής, χωρίς πόνους, κατάσταση η οποία συνεχίζεται μέχρι σήμερα.

Πάντοτε με πολλή συγκίνηση διηγείται το θαύμα του Οσίου Ιωακείμ στους προσκυνητές της Ιεράς Μονής.

Το έτος 2008 εγκαινιάστηκε ιερό παρεκκλήσιο προς τιμή του Οσίου στην παραπάνω Μονή, στην αποπεράτωση του οποίου βοήθησε σημαντικά ο κ. Συρόπουλος, νιώθοντας απέραντη ευγνωμοσύνη για τον συμπαραστάτη του Άγιο.

***

Λη) Ιερά Μητρόπολη Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως
Ι. Ν. Αγ. Παντελεήμονος Πολίχνης Θεσσαλονίκης
21 Ιουνίου 2007

Αξιότιμε κ. Κωνσταντίνε Κανέλλο.

Στην αρχή της επιστολής μου, για τα δύο τεμάχια ιερών λειψάνων του Οσίου Ιωακείμ του Ιθακησίου που με τόση συνέπεια μου στείλατε.

Σήμερα, 21 Ιουνίου, συμπληρώνεται ακριβώς ένας μήνας από το θαύμα που μου έκανε ο Άγιος. Όλα ξεκίνησαν πριν έναν χρόνο, όταν είχα κάποια συμπτώματα στα τέλη Αυγούστου και αρχές Σεπτεμβρίου του 2006 και κατάλαβα ότι κάτι περίεργο συμβαίνει με εμένα. Δεν είπα στην πρεσβυτέρα και σε κανέναν άλλο τα συμπτώματά μου από τον φόβο να μην ανησυχούν για μένα και έτσι τα κράτησα μέσα μου. Όμως, αρχές Φεβρουαρίου είπα στην πρεσβυτέρα για τα συμπτώματά μου και έτσι αποφασίσαμε να πάμε σε έναν νευρολόγο για εξέταση. Πήγα στο νοσοκομείο Παπαγεωργίου Θεσσαλονίκης στον κ. Ευάγγελο Κούτλα, ο οποίος με

έστειλε να κάνω την πρώτη μαγνητική, η οποία έδειξε ότι σε ένα δύσκολο σημείο του εγκεφάλου υπάρχει ένας όγκος. Μετά από μία βδομάδα κάναμε την δεύτερη μαγνητική, η οποία έδειξε το ίδιο πράγμα. Πήγα με την μαγνητική, και στον νευροχειρουργό Χρήστο Αντωνιάδη από το νοσοκομείο Διαλβανικό Θεσσαλονίκης, ο οποίος μαζί με τον κ. Κούτλα αποφάσισαν να έρθω για κανούρια μαγνητική τον Μάιο για να δουν την εξέλιξη του όγκου. Αν υπήρχε εξέλιξη θα έμπαινα για χειρουργείο, αν όχι, θα τον παρακολουθούσαν τακτικά.

Σε όλο αυτό το διάστημα μέχρι τον Μάιο, έζησα τους πιο δύσκολους μήνες της ζωής μου, ήμουν μεταξύ ζωής και θανάτου. Ο Θεός μάλλον σε αυτό το διάστημα δοκίμασε την πίστη μου. Επειδή είχα μεγάλο φόβο για το αποτέλεσμα της μαγνητικής του Μαΐου, αν και ο κ. Κούτλας μου είχε πει να πάω στην αρχή του μηνός, εγώ αποφάσισα να πάω την 21ην (ημέρα μνήμης των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης). Κάπου στις 15-16 Μαΐου ένας φίλος μου μου είπε ότι έχει στο σπίτι του τα ιερά λείψανα ενός Αγιορείτου Αγίου από την Ιθάκη και αν μπορούσα την ημέρα εκείνη να τελέσω την Θεία Λειτουργία προς τιμήν του, για να μην μείνει ο Άγιος χωρίς Λειτουργία, διότι εκείνος θα έλειπε στο εξωτερικό. Για μένα, το όνομα του Αγίου Ιωακείμ τότε μου ήταν άγνωστο, αλλά παρ' όλα αυτά με μεγάλη χαρά, δέχτηκα να τελέσω την Θεία Λειτουργία προς τιμήν του. Οι μέρες περνούσαν και στις 18 η 19 Μαΐου πήρα τα λείψανα του Αγίου Ιωακείμ, διότι στις 20 του μηνός (Κυριακή), θα είχαμε την Θεία Λειτουργία στα ρουμάνικα και θα έρχόταν και ένα πούλμαν από την Τιμισοάρα συνοδευόμενο από έναν ιερέα και τα πήγα να τα προσκυνήσουν και αυτοί. Το Σάββατο, έτσι όπως ετοιμάσα τα λείψανα για να τα πάρω την επόμενη μέρα, έλεγα στον Άγιο:

-Άγιε Ιωακείμ, αν μπορείς να με βοηθήσεις να βρω χρήματα για μια εικόνα που θέλω να κάνω για έναν Άγιο• και λέγοντας αυτά, ετοιμάστηκα για την επόμενη μέρα.

Στις 20 Μαΐου τελέσαμε την Θεία Λειτουργία μαζί με τον π. Ιωάννη από την Τιμισοάρα και μετά το τέλος της, έβγαλα για προσκύνημα τα ιερά λείψανα του Αγίου Ιωακείμ και τους είπα να γράψουν τα ονόματά τους διότι την Τετάρτη γιορτάζει και θα τελέσω την Θεία Λειτουργία με παράκληση και θα τους μνημονεύω στην παράκληση. Τους επισήμανα όμως να μην βάλουν λεφτά μέσα στα χαρτιά, επειδή σκέφτηκα ότι αυτοί ήρθαν για προσκύνημα και θα τα έχουν ανάγκη τα λεφτά, για εκεί που θα πάνε και εξάλλου δεν χρειαζόταν. Μετά που έφυγαν άλλοι, μάζεψα τα ονόματα με τα χρήματα που άφησαν, και όταν τα μέτρησα, ω του θαύματος, ήταν ακριβώς το ποσό της εικόνας. Αυτό ήταν το πρώτο θαύμα του Αγίου Ιωακείμ που έκανε σε μένα.

Αυτό το συμβάν, μου έκανε μεγάλη εντύπωση και άρχισα να έχω ευλάβεια αυτόν τον Άγιο. Την επόμενη μέρα, μετά που τέλεσα Θεία Λειτουργία, πήγα στο νοσοκομείο Παπαγεωργίου να κάνω την μαγνητική. Πριν μπω για μαγνητική, προσκύνησα τα λείψανά του και του είπα:

-Άγιε, αν θα με κάνεις καλά, εγώ κάθε χρόνο στην εορτή σου θα σου κάνω Λειτουργία με παράκληση.

Και έτσι μπήκα για την μαγνητική. Την επόμενη μέρα το πρωί, με πήρε τηλέφωνο ο γιατρός, για να μου δώσει τα αποτελέσματα της μαγνητικής και μου είπε ότι κάποιο θαύμα έγινε μάλλον με μένα, διότι αυτή την φορά, βγήκε καθαρή, και σε εκείνο το σημείο βρήκε ένα αγγείο βουλωμένο που δεν είναι τίποτε το ανησυχητικό. Αυτό το θαύμα με γέμισε χαρά, και άρχισα να έχω μεγάλη ευλάβεια στον Άγιο, και ήθελα, κάτι παράξενο για μένα, να έχω ένα μικρό τεμάχιο λειψάνων του Αγίου. Την ίδια μέρα, κάτι με έσπρωχνε να πάω σε ένα ιεροραφείο, όπου είχα παραγγείλει ένα επιτραχήλιο εδώ και πολύ καιρό, διότι σκέφτηκα για τον εσπερινό του Αγίου να έχω καινούριο επιτραχήλιο. Εκεί, μάλλον με την επέμβαση του Αγίου, συνάντησα τον π. Δημήτριο Καββαδία και του είπα για το θαύμα που μου συνέβηκε και ότι θα ήθελα να έχω λείψανα. Τότε αυτός μου ανέφερε ότι έχει πολλές σχέσεις με τον Άγιο και με το νησί, και μου έδωσε το τηλέφωνό σας. Μπορώ να σας μπω ότι ο π. Καββαδίας ήταν ο δεύτερος που έμαθε για το θαύμα μετά την πρεσβυτέρα μου.

Μετά από μία βδομάδα έμαθα ότι σε εκείνο το γκρουπ από την Ρουμανία ήταν μία κύρια η οποία έπασχε από καρκίνο εδώ και επτά χρόνια και μετά που πήγε για καινούρια εξέταση της είπαν ότι δεν έγινε τίποτε και ότι έγινε καλά. Αυτές είναι εξ ολίγων η εμπειρία και η γνωριμία μου με τον Άγιο Ιωακείμ της Ιθάκης.

Με ιδιαίτερη εκτίμηση

π. Βικέντιος Κουρελάρου

Λθ) Αιδ. πατήρ Θεοδόσιε.

Είμαι ο Αδάμος Χριστοφή, Αγλαντζιώτης γηγενής, γεννηθείς στις 22/3/1923. Το έτος 2003 αποφασίσαμε σαν εκδρομικός σύνδεσμος να επισκεφθούμε κατά την Μεγάλη Εβδομάδα την Κέρκυρα για να παρακολουθήσουμε την ακολουθία των Παθών και την χαρμόσυνο Ανάσταση του Κυρίου μας. Ύστερα από αρκετή ταλαιπωρία λόγω της μεγάλης κοσμοσυρροής, φαίνεται ότι πήρα ένα σοβαρό κρυολόγημα και όταν γυρίσαμε στην Κύπρο επισκέφθηκα τον γιατρό μου, ο οποίος διεπίστωσε ότι έπαθα οξεία δηλητηρίαση των πνευμόνων και με στέλλει επειγόντως στο Γεν. Νοσοκομείο Λευκωσίας για εξετάσεις και περίθαλψη. Η κατάστασή μου, όπως εφάνη καθημερινώς, επήγαινε στο χειρότερο, όπου μετά παρέλευσης ενός μηνός παραμονής μου στο Νοσοκομείο οι γιατροί, διεπίστωσαν ότι από επιστημονικής πλευράς• δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, η κατάσταση του αρρώστου είναι απελπιστική, αλλά υπάρχει και ο Θεός. Ήτο μέρα Πέμπτη και είπαν στους δικούς μου ότι ίσως ζήσω ως το Σάββατο η την Κυριακή. Εν τω μεταξύ, εγώ δεν αισθανόμουν τίποτε και έμενα σε αφασία χωρίς να ακούω και χωρίς να βλέπω.

Το βράδυ της Παρασκευής βλέπω μέσα από την αναισθησία μου ένα καλόγερο να περνά από κοντά μου. φορούσε μαύρο ράσο χωρίς σκούφο με πυκνά μαλλιά, και γένια. Εγώ του λέω: Εσύ ποιός είσαι; Και μου απαντά: Είμαι ο Άγιος Ιωακείμ, και πηγαίνω επάνω. Αυτό ήταν όλο. Αφού ξημέρωσε η Κυριακή, ήμουν ζωντανός, ως εκ θαύματος. Άνοιξα τα μάτια μου και άρχισα να καταλαβαίνω τα παιδιά μου που

ήσαν γύρω στο κρεβάτι μου. μέχρι την επομένη Κυριακή –δοξάζω και προσκυνώ το όνομα του Αγίου μου- κατόρθωσα να σηκωθώ, να περπατήσω και σε 2-3 μέρες έγινα εντελώς καλά, και εξήλθα του νοσοκομείου και φθάνω στο σπίτι μου, όπου τους διηγήθηκα τι είχε συμβεί. Σημειώσατε ότι ουδέποτε γνώριζα η άκουσα αν υπήρχε τέτοιος Άγιος με το όνομα Ιωακείμ ο Παπουλάκης. Ήτο τελείως άγνωστός μου, ώσπου από διήγηση στον κύκλο μου τι ακριβώς συνέβη κατόρθωσα να ανακαλύψω το βιβλίο της βιογραφίας του ως και την αγία εικόνα του που την έχω πάντοτε δίπλα μου και προσεύχομαι και προσκυνώ. Πάντοτε δοξάζω το άγιο όνομά του και τον παρακαλώ να με αξιώσει ο Θεός, να έλθω στην Ιθάκη να προσκυνήσω τα άγιά του λείψανα.